

9 69 723
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΗΜΟΔΑΣΚΑΛΟΥ ΠΡΩΤΥΠΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΠΑΛΛΑΔΙΑ — — ΔΙΔΟΤΗΚΗ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
944

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ & ΣΙΑ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ) 47
ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

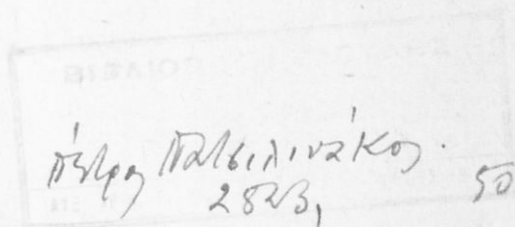
9. 69 ΠΔΒ
Χρηματοδοτούμενο (Πρωτ. Αθ)
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γ'. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Σύμφωνα με το επίσημο αναλυτικό
πρόγραμμα του Υπουργείου Έθν. Παιδείας

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ & ΣΙΑ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 47 - ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
ΙΤ2Α
944

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν
τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως

ΣΚ. Σουλτανοπούλου

ΙΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Α.' ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ο ΘΕΟΣ

1. 'Ο Θεός δημιουργεί με τὸ λόγο του

Στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια δὲν ἦταν τίποτε ἀπ' ὅσα βλέπομε γύρω μας. Οὔτε οὐρανὸς ὑπῆρχε, οὔτε γῆ. Στὴν ἀπέραντη ἐκείνη ἐρημιὰ ὑπῆρχε μόνον ὁ Θεός, ποὺ εἶναι αἰώνιος.

Εἶπε τότε ὁ Θεός: «Ἄς γίνη φῶς!» Κι ἔγινε φῶς καὶ τελείωσε ἔτσι ἡ πρώτη ἡμέρα.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε καὶ χωρίστηκε ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον μὲ τὸν οὐρανόν.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε κι ἔγινε ἡ στεριά μὲ τὰ διάφορα φυτὰ της.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε καὶ φάνηκαν στὸν οὐρανὸ ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια. Ἔτσι ξεχώρισε ἡ νύχτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε κι ἔγιναν τὰ ψάρια τῆς θάλασσας καὶ τὰ πετούμενα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε κι ἔγιναν τὰ διάφορα ζῶα τῆς στεριᾶς.

Τὰ ἔργα τοῦ πανάγαθου Θεοῦ ἔλαμπαν παντοῦ! Ὁ χρυσὸς ἥλιος φώτιζε τὴν ἡμέρα καὶ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι μὲ τ' ἀμέτρητα ἀστέρια τῇ νύχτα. Λογῆς λογίων πουλιὰ πετοῦσαν καὶ κελαηδοῦσαν. Στὴν ὀλοπράσινη γῇ ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα ἐβόσκαν ἀμέριμνα. Στὴ γαλάζια θάλασσα κολυμποῦσαν ψιλὰ καὶ χονδρὰ ψάρια καὶ ἄλλα μεγαλύτερα.

2. Ὁ Θεὸς πλάθει τὸν ἄνθρωπο.

Κοίταξε ὁ Θεὸς τὰ ἔργα του καὶ εἶπε: «Ἄς κάνωμε τὸν ἄνθρωπο!» Ἐπῆρε χῶμα, πηλό, ἀπὸ τῇ γῇ γιὰ τὸ σῶμα του. Φύσηξε στὰ ρουθούνια του καὶ τοῦ ἔδωσε ψυχὴ, ζωὴ. Ἔτσι ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, τὸν Ἀδὰμ. Τοῦ ἔδωσε ἐξουσία, τὸν ἔκανε ἄρχοντα στὰ ψάρια, στὰ ζῶα, στὰ φίδια καὶ στὰ πετούμενα.

Εἶδε ὁμοῦς ὁ Θεός, πὼς ὁ Ἀδὰμ δὲν μπορούσε νὰ ζήσει μόνος στὴ γῇ. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ βοηθό, σύντροφο. Τὸν ἀποκοίμησε, τοῦ ἔβγαλε ἓνα πλευρό του καὶ ἔπλασε τὴν πρώτη γυναῖκα, τὴν Εὕα.

Ἐπειτα ὁ Θεὸς εὐλόγησε ὅσα δημιούργησε σὲ ἑξὶ ἡμέρες. Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα, τὸ Σάββατο (=ἀνάπαυση), εὐχαριστημένος ἀναπαύτηκε.

Ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον μὲ τὸν λόγο του. Μόνον τὸν ἄνθρωπον ἔπλασε ὁ ἴδιος.

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ

1. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα στὸν Παράδεισον.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα κατοικοῦσαν σὲ ἓναν ὥραϊον καὶ μεγάλο κῆπον, τὸν Παράδεισον. Εἶχε λογῆς λογίων

χόρτα, δέντρα, λουλούδια, μυριστικά, ζῶα καὶ πουλιά. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν δικά τους. Ὅ,τι ἤθελαν ἔκοβαν κι ἔτρωγαν. Καρποὶ πεντάγλυκοι καὶ κάθε ζῶο καὶ πουλί ἦσαν στὰ χέρια τους.

Στὴν μέση τοῦ Παραδείσου ὑψωνόταν τὸ παράξενο δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Οἱ πρωτόπλαστοι πάντα θυμοῦνταν ὅ,τι τοὺς εἶπε γι αὐτὸ ὁ Θεός: «Προσέχτε νὰ μὴ φᾶτε τοὺς καρπούς του, γιατί θὰ πάθετε μεγάλο κακό».

Ὑπακούοντας στὴν ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα, ζοῦσαν χαρούμενοι στὰ καλά τους καὶ σὲ ἀγαθὰ τους.

Ὁ Πειρασμὸς ὅμως ζήλεψε τὴν εὐτυχία τους. Ἦθελε νὰ τοὺς βλάψῃ. Νόμιζε πὼς θὰ κατὰστρεφε ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Τί κάνει! Μεταμορφώνεται σὲ ἄκακο φίδι καὶ κουλουριάζεται στὸ δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μία ἡμέρα πὺν περνοῦσε ἡ Εὐα ἀπὸ ἐκεῖ, τῆς εἶπε: «Γιατὶ δὲν τρῶς ἀπὸ τοὺς ὠραίους καρπούς αὐτοῦ τοῦ δέντρου;» Κι ἡ Εὐα τοῦ ἀπάντησε: «Τὸ ἀπαγορεύει ὁ Θεός!» Τότε ὁ Πειρασμὸς τῆς εἶπε, πὼς «ἀπὸ ζήλεια ἀπαγορεύει ὁ Θεός, γιατί ἂν φᾶτε τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ θὰ γίνετε κι ἐσεῖς Θεοί!».

2. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα διώχνονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἡ Εὐα πίστεψε στὰ λόγια τοῦ φιδιοῦ. Ἀπλῶσε τὸ χέρι, ἔκοψε τὸν καρπὸ τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ τὸν ἔφαγε. Ἐπειτα, κατὰφερε τὸν Ἀδὰμ κι ἔφαγε κι αὐτός. Ἔτσι οἱ πρωτόπλαστοι παράκουσαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ κι ἡμάρτησαν.

Τὸ δειλινὸ ἀκούστηκε στὸν Παράδεισο ἡ φωνὴ τοῦ

Θεοῦ: «Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;»

Κι ὁ Ἀδὰμ ἀπάντησε ἀπὸ τὸν κρυφώνα του τρέμοντας ἀπὸ φόβο: «Κύριε, δὲν φταίω ἐγώ. Ἡ Εὐα μὲ ξεγέλασε...»

Ἡ Εὐα ποὺ ἦταν μαζί του, εἶπε τρομαγμένη:

Ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ διώχνει τοὺς πρωτοπλάστους
ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

«Δὲν φταίω ἐγώ, Κύριε. Τὸ φίδι μὲ ξεγέλασε!».

Ὁ Θεὸς εἶπε, πὼς ὑπόγονος τῆς Εὐας θὰ συντρίβῃ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ καὶ καταράσθη τοὺς πρωτοπλάστους. Ἄγγελός Του μὲ πύρινη ρομφαία στὸ χέρι, τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ο ΝΩΕ

1. Ὁ Θεὸς σώζει τὸν Νῶε.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀπόχτησαν παιδιά κι αὐτὰ ἄλλα παιδιά. Πλήθυναν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ κακό. Ἔτσι ἦρθε καιρὸς, πὺν μόνον ἓνας ἄν-

Ὁ Νῶε ἐτοιμάζει τὴν κιβωτόν.

θρωπος ἐπάνω στὴ γῇ ἦταν δίκαιος καὶ καλός, ὁ Νῶε.

Ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ σώσῃ τὸ Νῶε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες ἄρχισε νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα. Τὰ νερὰ πλημμύρισαν τὴ γῇ καὶ σκέπασαν τὸ κάθε τί. Ἄνθρωποι καὶ ζῶα

πνίγηκαν. Φοβερή κοσμοχαλασιά! Κατακλυσμός! Δὲν ἔμεινε τίποτε!

Ἐπάνω στὴ γῇ ἓνας μόνο σώθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του, ὁ εὐσεβὴς Νῶε. Αὐτὸς ἔκανε, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Μὲ ξύλα ἔφτιαξε ἓνα μεγάλο καράβι, τὴν Κιβωτό. Σὲ αὐτὸ τὸ πλεούμενο ἀποθήκεψε ἀρκετὲς τροφές κι ἔβαλε ἀπὸ κάθε εἶδους ζῶο ἓνα ζευγάρι. Μόλις ἄρχισε νὰ βρέχει, ἔμπηκε στὴν κιβωτὸ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του μὲ τὶς γυναῖκες τους.

Ὅταν σταμάτησε νὰ βρέχει κι ἄρχισαν νὰ τραβιοῦνται τὰ νερά, ἡ κιβωτὸς βρέθηκε ἑπάνω στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, τοῦ Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας. Ὁ Νῶε, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν μαζεύτηκαν τὰ νερά νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κιβωτὸ ἔξω, ἀπόλυσε ἓνα κοράκι. Πέρασαν ἡμέρες καὶ τὸ κοράκι δὲν ξαναγύρισε. Τότε ἀπόλυσε ἓνα περιστέρι. Αὐτὸ γύρισε τὴν ἴδια μέρα φέροντάς στοὺς πόδες τοῦ ἑνα φύλλο ἐλιάς. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε ὁ Νῶε, πὼς τὰ νερά μαζεύτηκαν κι ἡ γῆ στεγνώσε. Κι ἄνοιξε τὴν Κιβωτό. Πρῶτα πρῶτα βγήκαν χαρούμενα τὰ διάφορα ζῶα. Κι ἔπειτα ὁ Νῶε μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ἄμα πάτησε ὁ Νῶε τὸ γῶμα, ἔκανε θυσία στοὺς Θεοὺς, πὺν τὸν ἔσωσε. Ὁ Θεὸς δέχτηκε μὲ εὐχαρίστηση τὴ θυσία. Ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξανακάνῃ ποτὲ πιά κατακλυσμό. Αὐτὸ φανερώνει τὸ οὐράνιο τόξο.

2. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε.

Ὁ Νῶε ἔζησε πολλὰ χρόνια καὶ πέθανε. Τὰ τρία του παιδιά: Σίμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ ἔκαναν ἄλλα παιδιά κι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε πλῆθυναν. Κατοικοῦσαν ὅλοι μαζὶ στὴν ἴδια χώρα, στὴ Βαβυλωνία. Εἶχαν τὶς ἴδιες συνήθειες καὶ μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα. Ὁ τύπος

ὅμως δὲν τοὺς χωροῦσε. Ἐπρεπε νὰ σκορπίσουν πηγαίνοντας καὶ σὲ ἄλλες χῶρες.

Πρὶν χωριστοὺν ἀποφάσισαν νὰ χτίσουν μία πόλη με δυνατὰ κάστρα κι ἓνα μεγάλο καὶ ψηλὸ πύργο. Τὴν κορυφή του ἔλεγαν νὰ τὴ φτάσουν ὥς τὸν οὐρανό. Ἦθελαν μὲ αὐτὸ νὰ δείξουν τὴν δύναμή τους καὶ νὰ τοὺς θαυμάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ζοῦσαν στὴ γῆ. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ χτίζουν γεμάτοι περηφάνεια.

Γιὰ νὰ τοὺς ταπεινώσῃ ὁ Θεός, τοὺς ἀνακάτεψε τὴν ὁμιλία. Καθένας μιλοῦσε τὴ δική του γλῶσσα. Δὲν καταλάβαινε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Κι ἄφησαν ἀτελείωτο τὸ ἔργο τους. Ὁ πύργος κι ἡ πόλη ποὺ ἔχτιζαν, ὠνομάστηκε Βαβέλ, δηλαδὴ ἀνακάτεμα γλωσσῶν. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι σκορπίστηκαν σὲ ὅλη τὴ γῆ.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἐπῆγαν καὶ κατοίκησαν στὴν Ἀσία, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χάμ στὴν Ἀφρικὴ κι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ στὴν Εὐρώπῃ.

Μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἔεχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸ θέλημά του. Λάτρευαν ψεύτικους θεοὺς. Προσκυνοῦσαν γιὰ θεοὺς τὰ ποτάμια, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, παράξενα ζῶα κι ἄλλα. Σὲ ὅλα αὐτὰ ἔκαναν εἰδωλα καὶ τὰ λάτρευαν. Ἐγιναν εἰδωλολάτρες κι ἁμαρτωλοί.

Β'. ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ο ΑΒΡΑΑΜ

1. Ὁ Ἀβραάμ φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὅσοι κατοικοῦσαν στὴν πόλη Χαρράν τῆς Μεσοποταμίας, ἦσαν εἰδωλολάτρες κι ἔκαναν κακὲς πράξεις. Μόνον ἓνας ἦταν καλὸς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ Ἀβραάμ. Μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του Σάρρα, τοὺς βοσκοὺς ποὺ φύλαγαν τὰ κοπάδια του καὶ τὸν ἀνιψιό του Λῶτ, λάτρευσαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ζοῦσαν κατὰ τὸ θέλημά Του.

Μία ἡμέρα ὁ Θεὸς παρουσιάστηκε στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

—Πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ τόπου. Θὰ πᾶς σ' ἓνα μέρος, ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Οἱ ἀπόγονοί σου θὰ γίνουν ἓνα μεγάλο ἔθνος. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς.

Πρόθυμα ὁ Ἀβραάμ ἔκανε, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἦταν τότε 75 χρονῶν. Ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του, τὸν ἀνιψιό του Λῶτ καὶ τὰ κοπάδια του κι ἔφυγε γιὰ τὴ Χαναάν, τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

2. Ὁ Ἀβραάμ χωρίζεται ἀπὸ τὸ Λῶτ.

Ἡ Χαναάν ὅμως δὲν εἶχε πολλὰ λιβάδια γιὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ. Οἱ βοσκοὶ τοὺς μάλωναν. Γι' αὐτὸ ὁ Λῶτ ἔφυγε κι ἐπῆγε

στά Σόδομα καὶ Γόμορα. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ οἱ κάτοικοί του ἁμαρτωλοί.

Μία ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε στὸ Λῶτ :

—Πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, γιατί θὰ τοὺς τιμωρήσω. Φεύγοντας μὲ τοὺς δικούς σου, νὰ μὴ γυρίσετε καὶ κοιτάξετε πίσω σας, γιατί θὰ τιμωρηθῇτε.

Ὁ Λῶτ ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόλις ξεμακρύνθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του, ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ρίχνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θειάφι καὶ φωτιά. Ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ γύρισε πίσω νὰ ἰδῇ τί γινόταν στὰ Σόδομα καὶ Γόμορα. Δὲν πρόφτασε ὅμως, γιατί ἔγινε μία κολόνα ἀπὸ ἀλάτι.

3. Ὁ Ἀβραάμ θυσιάζει τὸν Ἰσαάκ.

Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν 99 καὶ ἡ Σάρρα 90 χρονῶν. Ζοῦσαν ἥσυχα καὶ καλὰ στὴ Χαναάν. Ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοὺς χάρισε ὁ Θεός. Μόνον παιδιὰ δὲν ἀπόκτησαν. Γι' αὐτὸ θλίβονταν πολὺ. «Τί τὰ θέλω τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, Θεέ μου, ἀφοῦ δὲν ἔχω παιδί», ἔλεγε πάντα ὁ Ἀβραάμ.

Ὁ Θεὸς εἶδε τὴ λύπη τους καὶ ἄκουσε τὶς προσευχές τους. Τοὺς ἔδωσε ἓνα παιδί, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἰσαάκ εἶχε πιά μεγαλώσει καὶ ὁ Θεὸς εἶπε στὸν πατέρα του: «Ἀβραάμ, φέρε καὶ θυσιάσε τὸ μονάκριβο παιδί σου στὸ βουνό, ποῦ θὰ σοῦ δείξω».

Πρῶτὶ πρῶτὶ ὁ Ἀβραάμ πῆρε τὸν Ἰσαάκ, δύο δούλους καὶ τὸ γαϊδουράκι του καὶ ξεκίνησε νὰ πάῃ. Ἀφοῦ περπάτησε δύο ἡμέρες, ἔφτασε στὸ βουνό. Ἐπῆρε τὸν Ἰσαάκ καὶ ἀνέβηκε σὲ αὐτό. «Πατέρα, ποῦ εἶναι τὸ πρό-

βατο γιά τή θυσία ;» ρώτησε ὁ Ἰσαάκ. Κι ὁ Ἀβραάμ ἀπάντησε : « Παιδί μου, ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ γι αὐτό».

Ἐπάνω στὸ βουνὸ ὁ Ἀβραάμ ἔχτισε θυσιαστήριον. Ἐβαλε τὰ ξύλα κι ἐπάνω σὲ αὐτὰ τὸν ἀγαπημένο του Ἰσαάκ. Ἐκεῖνη ὁμῶς τὴ στιγμὴ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ εἶπε : « Ἀβραάμ ! Ἀβραάμ ! Μὴ κάνεις κανένα κακὸ στὸ παιδί σου, γιὰτὶ ἔδειξες πὼς φοβᾶσαι τὸ Θεό».

Γύρισε τότε ὁ Ἀβραάμ πίσω του κι εἶδε ἓνα κριάρι μέσα στοὺς θάμνους. Τὸ ἔπιασε καὶ τὸ θυσίασε ἀντὶ τοῦ Ἰσαάκ.

4. Ὁ Ἀβραάμ παντρεύει τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἰσαάκ εἶχε πιά μεγαλώσει κι ὁ Ἀβραάμ ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρεύῃ. Ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸ Θεό, κάλεσε τὸν πιστό του ἐπιστάτη Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε : « Πήγαινε στὴν πατρίδα μου νὰ βρῇς τὴν πιὸ καλὴ κόρη γιὰ τὸν Ἰσαάκ».

Ὁ Ἐλιέζερ ἐπῆρε δέκα καμήλες φορτωμένες μὲ δῶρα κι ἔφυγε γιὰ τὴν Μεσοποταμίᾳ. Ὅταν ἔφτασε κάποτε ἐκεῖ, σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι. Γονάτισε κι ἔκανε τὴν προσευχὴ τοῦ λέγοντας : « Θεέ μου, δεῖξε μου τὴν καλὴ κόρη γιὰ τὸ δούλο Σου Ἰσαάκ ! Κάμε νὰ εἶναι αὐτὴ, ποὺ θὰ δώσῃ πρόθυμα σὲ μὲ καὶ στὶς καμήλες μου νερό».

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὴν προσευχὴ τοῦ ὁ Ἐλιέζερ, ὅταν ἤρθε στὸ πηγάδι μία ὥραία καὶ ντροπαλὴ κόρη μὲ τὴ στάμνα της. Ἡ κόρη αὐτὴ ποὺ λεγόταν Ρεβέκκα, τοῦ ἔδωσε νερὸ νὰ πιῇ καὶ πότισε καὶ τὶς

καμήλες του. Ὁ Ἐλιέξερ τὶς χάρισε δῶρα, καὶ μαθαίνοντας πὺς ἦταν κόρη τοῦ Βαθουήλ, πού ἦταν ἀδερφὸς τοῦ Ἀβραάμ, χάριξε πολὺ.

Σὲ λίγο οἱ γονεῖς τῆς Ρεβέκκας πού τὸ ἔμαθαν, ἐπῆραν τὸν Ἐλιέξερ στὸ σπίτι τους. Ὅταν ἄκουσαν γιὰτὶ ἦρθε στὴν Μεσοποταμία, δέχτηκαν νὰ δώσουν τὴν κόρη τους στὸν Ἰσαάκ. Τὴν ἐτοίμασαν λοιπὸν καὶ τὴν ἔδωκαν στὸν Ἐλιέξερ νὰ τὴν πᾶι στὴ Χαναάν.

Ὁ Ἀβραάμ καλοδέχτηκε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν πάντρεψε μὲ τὸν Ἰσαάκ. Ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε, πέθανε εὐτυχισμένος σὲ ἡλικία 173 χρονῶν.

Οἱ Χαναναῖοι εἰδωλολάτρες ὠνόμασαν τὸν Ἀβραάμ Ἑβραῖο, πού σημαίνει περάτη (ἐπέρασε τὸν Εὐφράτη ποταμὸ γιὰ νάρθῃ στὴ Χαναάν). Γι' αὐτὸ κι οἱ ἀπόγονοί του ὠνομάστηκαν Ἑβραῖοι.

Ο Ι Σ Α Α Κ

1. Οἱ δύο γιοὶ τοῦ Ἰσαάκ.

Τὰ παιδιὰ πού ἀπόκτησε ὁ Ἰσαάκ κι ἡ Ρεβέκκα, ἦσαν δίδυμα. Ὁ Ἡσαῦ ὅμως εἶχε τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου, γιὰτὶ γεννήθηκε πρῶτος. Ἔτσι ὅταν θὰ πέθαινε ὁ πατέρας του, θὰ ἔπαιρνε τὴν περισσότερη περιουσία καὶ θὰ γινόταν ἀρχηγὸς τῆς πατριᾶς, δηλαδὴ Πατριάρχης.

Ὁ Ἰακώβ ἦταν ἓνα παιδί μαλακὸ καὶ καλομαθημένο. Ζοῦσε πάντα στὴ σκηνή, κοντὰ στὴν μητέρα του. Ὁ Ἡσαῦ ἐρχόταν λίγο ἄγριος. Ἦταν κυνηγὸς καὶ ζοῦσε ἔξω στὰ χωράφια καὶ στὰ δάση. Μία ἡμέρα γύ-

ρισε κουρασμένος και πεινασμένος ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἓνα πιάτο φακὴ ἀπ' αὐτή, πὺν εἶχε μαγειρέσει. «Θὰ σοῦ δώσω, ἐὰν μοῦ δώσης ἐσὺ τὰ δικαιώματα, πὺν ἔχεις ὡς πρωτότοκος», τοῦ εἶπε ὁ Ἰακώβ. Ἐπῆρε τὸ πιάτο τῇ φακῇ ὁ Ἡσαῦ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε.

2. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἰσαὰκ εἶχε γεράσει πολὺ καὶ δὲν ἔβλεπε πιά. Εἶπε λοιπὸν στὸν Ἡσαῦ νὰ τοῦ φέρῃ κυνήγι, γιὰ νὰ τοῦ

Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

δώσῃ τὴν εὐλογία τοῦ πρὶν πεθάνῃ. Ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε νὰ τοῦ φέρῃ.

Ἡ Ρεβέκκα πού ἄκουσε αὐτά, εἶπε στὸν Ἰακώβ καὶ τῆς ἔφερε δυὸ κατοικίδια. Ἀφοῦ τὰ μαγείρεψε, φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ρούχα τοῦ Ἡσαῦ. Τοῦ σκέπασε ἀκόμη τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ κατσικίσιο δέρμα, γιατί ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τριχωτός.

Ἔτσι μεταμορφωμένος ὁ Ἰακώβ ἐπῆγε στὸν Ἰσαάκ. Τοῦ πρόσφερε τὸ φαγητὸ καὶ τοῦ ζήτησε τὴν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαάκ ἀπὸ τὴ φωνὴ κατάλαβε, πὼς ἦταν ὁ Ἰακώβ. Γι' αὐτὸ τὸν ἔψαξε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ καὶ τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ!» Ὁ Ἰσαάκ, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ φαγητό, τὸν εὐλόγησε.

Ὅταν ἦρθε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Ἡσαῦ κι ἔμαθε αὐτό, θύμωσε πολὺ. Ἐκλναιγε κι ὁ Ἰσαάκ εὐλόγησε κι αὐτόν. Ἡ Ρεβέκκα κρυφὰ ἔστειλε τὸν Ἰακώβ στὸν ἀδερφό της Λάβαν, στὴν Μεσοποταμία, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰσαάκ πέθανε 180 χρονῶν, ἀφοῦ εὐλόγησε τὸ γάμο τοῦ Ἡσαῦ μὲ τὴν Ἰσμαήλ.

Ο ΙΑΚΩΒ

1. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ.

Φεύγοντας ὁ Ἰακώβ γιὰ τὴν Μεσοποταμία, νυχτώθηκε σὲ μία ἐρημιά. Ἐκεῖ ἔχοντας ὡς προσκέφαλο μιὰ πέτρα, κοιμήθηκε.

Στὸν ὕπνο του εἶδε ἓνα παράξενο ὄνειρο. Σὲ μιὰ σκάλα πού ἔφτανε στὸν οὐρανό, ἀνεβοκατέβαιναν ψάλλοντας λευκοντυμένοι ἄγγελοι. Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰακώβ, μὴ φοβᾶσαι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πα-

τέρων σου. Τὴ γῇ ποὺ κοιμᾶσαι, θὰ τὴ δώσω στοὺς ἀπογόνους σου. Θὰ τοὺς κάνω πολλοὺς σὰν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀπὸ τῆ γενεά σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς.

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τρομαγμένος κι εἶπε : «Ὁ τό-

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ.

πος αὐτὸς εἶναι ἱερός! Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ κι αὐτὴ ἡ πόρτα τοῦ οὐρανοῦ!».

Ἐπειτα ἔστησε ἐκεῖ γιὰ σημάδι τὸ λιθάρι, ποὺ εἶχε γιὰ προσκέφαλο. Προσευχήθηκε στὸ Θεὸ κι ἔταξε νὰ κάνῃ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἓνα ναό, ὅταν γύριζε πάλι πίσω.

2. Ὁ Ἰακώβ στήν Μεσοποταμία καί στή Χαναάν.

Κάποτε ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στήν Μεσοποταμία. Στήν πόλη Χαράν τὸν ὑποδέχτηκε ὁ θεῖος του Λάβαν μὲ τίς κόρες του Λεῖα καὶ Ραχήλ. Ἐκεῖ ἔμεινε πολλὰ χρόνια φυλάγοντας τὰ πρόβατα τοῦ θεοῦ του. Παντρεύτηκε πρῶτα τὴ Λεῖα καὶ ἔπειτα τὴ Ραχήλ. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀπόχτησε δώδεκα γιούς καὶ μεγάλη περιουσία.

Εἶχε πεθάνει ὁ πεθερός του Λάβαν, ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἰακώβ νὰ γυρίσῃ στὴ Χαναάν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν οἰκογένειά του, τοὺς δούλους του, τὰ κοπάδια του καὶ γύρισε στὴ Χαναάν. Ἐκεῖ φιλιώθηκε μὲ τὸν ἀδερφό του Ἡσαῦ, ποὺ ἐπῆγε καὶ κατοίκησε σὲ γειτονικὴ χώρα.

Ὁ Θεὸς ὠνόμασε τὸν Ἰακώβ Ἰσραήλ, ποὺ σημαίνει δυνατός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀπόγονοί του ὠνομάστηκαν Ἰσραηλίτες.

Ο ΙΩΣΗΦ

1. Ὁ Ἰωσήφ καὶ τ' ἀδέρφια του.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά τοῦ Ἰακώβ. Ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε πολύ. Εἶχε γεννηθῇ στὰ γεράματά του καὶ τοῦ εἶχε φτιάξει λαμπρὸ φόρεμα. Γι' αὐτὸ ζήλευαν τὸν Ἰωσήφ τ' ἄλλα του τὰ ἀδέρφια.

Ἡ ζήλεια τοὺς μάλιστα αὐτὴ ἔγινε σωστὴ ἔχθρα, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγήθηκε δύο ὄνειρα, ποὺ εἶδε.

Στὸ ἓνα ὄνειρο εἶδε, πὼς ἔδεναν δεμάτια στὸν κάμ-

πο. Τὸ δικό του ἔστεκε ὀρθό. Τὰ δεμάτια τῶν ἀδερφίων του ἔπесαν καὶ τὸ προσκύνησαν.

Στὸ ἄλλο ὄνειρο εἶδε πὼς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἔντεκα ἀστέρια τὸν προσκυνοῦσαν.

Μία ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τ' ἀδέρφια του, ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα. Μόλις τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ εἶπαν :

—Νὰ ἔρχεται αὐτὸς ποὺ βλέπει τὰ ὄνειρα. Ἄς τὸν σκοτώσουμε.

Τότε ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός, ὁ Ρουβὴν, τοὺς εἶπε:

—"Ὁχι, ἀδέρφια μου, νὰ μὴ κάνωμε τέτοιο κακό. Καλύτερα νὰ τὸν ρίξωμε σ' ἓνα ξεροπήγαδο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ρουβὴν εἶχε σκοπὸ νὰ πηγαινε ἀργότερα καὶ νὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ κεῖ.

Ὁ Ἰωσήφ πουλιέται ἀπὸ τ' ἀδέρφια του.

Μόλις πλησίασε ὁ Ἰωσήφ, τ' ἀδέρφια του ἔβγαλαν τὸ λαμπρὸ του φόρεμα καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ ξεροπήγαδο.

Ἐπειτα κάθησαν νὰ φᾶνε. Ἐνῶ ἔτρωγαν, βλέπουν νὰ περνᾷ ἓνα καραβάνι. Ἦσαν ἔμποροι Ἰσραηλίτες, ποὺ πηγαινιν στὴν Αἴγυπτο. Τότε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ, ὁ Ἰούδας, εἶπε :

—Τὶ θὰ ὠφεληθοῦμε νὰ σκοτώσωμε τὸν ἀδερφὸ μας; Καλύτερα νὰ τὸν πουλήσωμε στοὺς ἐμπόρους αὐτοὺς.

Συμφώνησαν ὅλοι καὶ πούλησαν τὸν Ἰωσήφ γιὰ εἴκοσι ἀργύρια.

Ἐπειτα ἔκοψαν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φόρεμα τοῦ πουλημένου πιά ἀδερφοῦ τους.

Τὸ βούτηξαν σὲ αἷμα κατσικιοῦ καὶ τὸ ἐπῆγαν στὸν πατέρα τους. Τοῦ εἶπαν πὼς τὸ βρῆκαν στὴν ἔρημο.

Μόλις τὸ εἶδε ὁ Ἰακώβ, φώναξε:

—Αὐτὸ εἶναι τοῦ Ἰωσήφ! Κάποιο θηρίο τὸν ἔφαγε!

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ θρηνῇ, ξεσχίζοντας τὰ ροῦχα του ἀπὸ τὴν μεγάλη του λύπη.

3. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν ἦρθαν οἱ Ἰσμαηλίτες ἔμποροι στὴν Αἴγυπτο, πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῇ. Αὐτὸς ἦταν ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ. Εἶδε πὼς ὁ Ἰωσήφ ἦταν καλὸ καὶ τίμιο παιδί καὶ τὸν ἔκανε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Πετεφρῇ ἦταν κακὴ καὶ συχοφάντησε τὸν Ἰωσήφ στὸν ἄντρα της. Ὁ Πετεφρῆς θύμωσε καὶ τὸν ἔβαλε στὴν φυλακὴ.

Ἡ καλωσύνη κι ἡ τιμιότητά τοῦ Ἰωσήφ ἔλαμπαν στὴ φυλακὴ. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐχτιμοῦσαν. Ὁ ἐπιστάτης μάλιστα τῆς φυλακῆς τὸν ἔκανε καὶ βοηθό του.

Στὴ φυλακὴ ἦσαν κι ὁ ζαχαροπλάστης κι ὁ ἀρχικεραστὴς τοῦ Φαραώ. Αὐτοὶ εἶδαν κάτι παράξενα ὄνειρα. Δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ ἐξηγήσουν καὶ τὰ εἶπαν στὸν Ἰωσήφ.

4. Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ ζαχαροπλάστη καὶ τοῦ ἀρχικεραστῆ.

Ὁ ἀρχικεραστὴς εἶπε στὸν Ἰωσήφ: «Εἶδα μιὰ ὠραία κληματαριὰ μὲ τρία ζουμερὰ σταφύλια. Τὰ ἔκοψα

καὶ τὰ ἔστιψα στὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ. Τὸ κρασί αὐτὸ τοῦ τὸ ἔδωσα καὶ τὸ ἤπιε».

Ὁ ζαχαροπλάστης τοῦ εἶπε : «Εἶδα πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία κάνιστρα γεμάτα γλυκίσματα γιὰ τὸ Φαραώ. Τὰ πουλιά ὅμως ἔρχονταν καὶ τὰ ἔτρωγαν».

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοὺς εἶπε :

—Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ σᾶς συμβῇ κάτι πολὺ σοβαρό. Ἐσένα ἀρχικεραστή ὁ Φαραώ θὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ πάλι τὴ θέσιν, πὺν εἶχες στὸ παλάτι. Σὲ παρακαλῶ θυμῆσου κι ἐμένα. Εἶμαι ἀθῶος κι εἶμαι κλεισμένος ἄδικα ἐδῶ στὴ φυλακὴ. Ἐσένα ζαχαροπλάστη ὁ Φαραώ θὰ σὲ κρεμάσῃ καὶ τὰ πουλιά θὰ ἔρχονται καὶ θὰ τρώγουν τὸ σῶμα σου.

Ὅπως εἶπε ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἐγίνε σὲ τρεῖς ἡμέρες. Ὁ Φαραώ ἔβγαλε τὸν ἀρχικεραστή καὶ τὸν ἐπῆρε στὸ παλάτι του καὶ τὸν ζαχαροπλάστη τὸν κρέμασε.

5. Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ.

Ὁ ἀρχικεραστὴς στὴ χαρὰ του ξέχασε τὸν Ἰωσήφ. Δύο χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, πὺν τοῦ ἐξήγησε τὸ ὄνειρο. Καὶ νά! πὼς τὸν θυμῆθηκε.

Ὁ Φαραώ εἶδε στὸν ὕπνο του δύο ὄνειρα.

Στὸ πρῶτο ὄνειρο εἶδε ἑπτὰ παχειὲς κι ὥραιες ἀγελάδες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ Νεῖλο καὶ νὰ βόσκουν στὶς ὄχθες του. Πίσω ἀπ' αὐτὲς παρουσιάστηκαν ἑπτὰ κοκκαλιάρες κι ἄσχημες, πὺν ἔφαγαν τὶς ὥραιες καὶ παχειές.

Στὸ δεύτερο ὄνειρο εἶδε ἑπτὰ γερά καὶ χοντρά στάχυα νὰ φυτρώνουν στὶς ὄχθες τοῦ Νεῖλου. Πίσω ἀπ' αὐτὰ παρουσιάστηκαν ἑπτὰ ἀδύνατα κι ἀρρωστιάρικα, πὺν ἔφαγαν τὰ γερά καὶ χοντρά.

Ταραγμένος ὁ Φαραὼ τὸ πρῶτὸν κάλεσε τοὺς ὄνειρο-
κρίτες καὶ σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν
τὰ ὄνειρα. Κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ σὲ αὐτὰ
κάποια ἐξήγησι. Ὁ Φαραὼ ἦταν γι' αὐτὸ πολὺ στενο-
χωρημένος.

Τότε ὁ ἀρχιεραστὴς θυμῆθηκε τὸν Ἰωσήφ καὶ εἶπε
στὸ Φαραὼ τί τοῦ συνέβη στὴ φυλακὴ.

Ὁ Φαραὼ κάλεσε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε τὰ
ὄνειρα. Κι ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ τὰ ἐξή-
γησε ἔτσι:

—Βασιλιά μου, οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ
ἑπτὰ χοντρά στάχυα φανερώνουν, πὼς ἑπτὰ χρόνια ἡ
γῆ τῆς χώρας σου θὰ δίνη ἄφθονα καὶ περισσὰ γεννή-
ματα. Οἱ ἑπτὰ κοκκαλιάρες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδύ-
νατα στάχυα φανερώνουν, πὼς ἡ γῆ τῆς χώρας σου
ἑπτὰ χρόνια δὲν θὰ δίνη τίποτε. Τότε θὰ πέσῃ μεγάλη
δυστυχία. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φυλάξετε σὲ μεγάλες ἀπο-
θήκες τὸ σιτάρι ποὺ θὰ περισσέψῃ στὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς
εὐτυχίας, γιὰ νὰ μὴ πεινάσουν οἱ Αἰγύπτιοι στὰ ἑπτὰ
χρόνια τῆς δυστυχίας.

6. Ὁ Ἰωσήφ γίνεται ἄρχοντας τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ τῶν ὀνείρων ἄρξε στὸ Φαραώ.
Φόρεσε στὸν Ἰωσήφ βασιλικὴ φορεσιά, τοῦ χάρισε τὸ
δαχτυλίδι του καὶ τοῦ κρέμασε στὸ λαιμὸ χρυσὸ περιδέ-
ραιο. Ἔτσι τὸν ἔκανε δεῦτερο ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου
(Πρωθυπουργὸ ποὺ λέμε), γιὰ νὰ μαζέψῃ τὸ σιτάρι, ποὺ
θὰ περισσεύει. Ἐπειτα τὸν ἀνέβασε σὲ ἓνα βασιλικὸ
ἀμάξι. Προστὰ πηγαινὶν κήρυκες φωνάζοντας: «Γο-
νατίστε! Περνᾷ ὁ δεῦτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου!».

Κι ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι ἔπεφταν στὰ γόνατα καὶ τὸν προσκυνοῦσαν.

Τὰ ἑφτά εὐτυχισμένα χρόνια ἄρχισαν. Ὁ Ἰωσήφ ἔτρεχε σὲ ὅλη τὴν Αἴγυπτο. Μάζευε τὸ σιτάρι ποὺ περίσσευε καὶ τὸ ἀποθήκευε. Ἔτσι μάζεψε γεννήματα ἄφθονα. Ἦρθαν καὶ τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Πεῖνα ἔπese καὶ στὶς γειτονικὲς γῶρες τῆς Αἰγύπτου.

7. Ὁ Ἰωσήφ φυλακίζει τ' ἀδέρφια του.

Πεῖνα ἔπese καὶ στὴ Χαναάν. Μία ἡμέρᾱ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ τὰ δέκα του ἀδέρφια. Ὁ Ἰωσήφ τὰ γνώρισε καὶ τοὺς εἶπε αὐστηρά: «Τί γυρεύετε ἐσεῖς ἐδῶ; Ποιοὶ εἰσθε;»

Αὐτοὶ δὲν γνώρισαν τὸν Ἰωσήφ. Τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴ γῆ Χαναάν, γιὰ ν' ἀγοράσωμε σιτάρι».

Ὁ Ἰωσήφ, γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ νιώσουν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν πουλώντας τὸν ἀδερφό τους, τοὺς εἶπε: «Λέτε ψέματα! Εἰσθε κατάσκοποι!»

Ταραγμένα πολὺ τ' ἀδέρφια του ἄρχισαν νὰ λένε, πὼς εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι. Ἔλεγαν πὼς ἦσαν δώδεκα ἀδέρφια. Ὁ ἕνας ἀδερφός τους δὲν ὑπάρχει πιά. Ὁ πιὸ μικρός, ὁ Βενιαμίν, μένει κοντὰ στὸν πατέρα τους Ἰακώβ.

Ὁ Ἰωσήφ κάνοντας πὼς δὲν τοὺς πίστευε, πρόσταξε καὶ τοὺς ἔκλεισαν φυλακὴ.

8. Ὁ Ἰωσήφ ἀφήνει τ' ἀδέρφια του νὰ γυρίσουν στὴ Χαναάν.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Ἰωσήφ ἔβγαλε τ' ἀδέρφια του ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοὺς εἶπε:

—“Ένας ἀπὸ σᾶς θὰ μείνη στὴ φυλακὴ. Οἱ ἄλλοι θὰ πάρετε σιτάρι καὶ θὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας. Γιὰ νὰ σᾶς πιστέψω πὼς εἰσθε καλοὶ ἄνθρωποι, νὰ μοῦ φέρετε τὸ Βενιαμὶν. Τότε θὰ σᾶς ἀφήσω ὅλους ἐλευθέρους.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ, εἶπαν στὴ γλῶσσα τους: «Ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τὸ κακό, ποὺ κάναμε στὸν ἀδερφό μας Ἰωσήφ. Καλὰ νὰ τὰ παθαίνουμε!»

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τους αὐτὰ ὁ Ἰωσήφ, λυπήθηκε πολὺ. Ἔκανε πὼς δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τους καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ διερμηνέα. Λὲν βάσταξε ὅμως. Ἐπῆγε σ' ἓνα διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἔκλαψε ἀπὸ συγκίνησι.

Ἐπειτα πρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ τοὺς πωλήσουν σιτάρι. Τοὺς πρόσταξε ἀκόμη στὸ κάθε σακκὶ νὰ βάλουν κρυφὰ τὰ χρήματα, ποὺ θὰ ἔδινε καθένας.

Ἀφοῦ ἔγιναν αὐτά, οἱ δοῦλοι τοὺς ἔδωσαν καὶ τρόφιμα γιὰ τὸ δρόμο καὶ τὰ ἐννέα ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ ἀναχώρησαν. Τὸν ἀδερφό τους Συμεὼν τὸν κράτησε ὁ ἄρχοντας στὴ φυλακὴ,

8. Ὁ Ἰωσήφ δέχεται πάλι τ' ἀδέρφια του.

Πέρασε καιρὸς καὶ τὰ ἐννέα παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἤρθαν πάλι στὴν Αἴγυπτο, γιὰ ν' ἀγοράσουν σιτάρι. Ἐπῆγαν στὸν Ἰωσήφ καὶ ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν, τοῦ ἔδωσαν μαζὶ μὲ τὰ δῶρα τοῦ πατέρα τους καὶ τὰ χρήματα ποὺ βρῆκαν στὰ σακκιά τους. Βλέποντας ὁ Ἰωσήφ τὸν Βενιαμὶν ποὺ εἶχαν φέρει μαζὶ τους, συγκινήθηκε. Ἐπῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἔκλαψε πολὺ.

Ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ Συμεὼν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, κάλεσε

ὅλα τ' ἀδέρφια του σὲ πλούσιο τραπέζι. Αὐτὰ παραξε-
νεύτηκαν σὰν εἶδαν νὰ τοὺς βάλουν νὰ καθήσουν στὸ
τραπέζι μὲ τὴ σειρά τῆς ἡλικίας τους. Δίπλα στὸν Ἰω-
σὴφ κάθισαν τὸν Βενιαμίν. Αὐτὸν τὸν περιποιήθηκαν
καλύτερα καὶ στὸ φαγητό.

Ἐπειτα ὁ Ἰωσὴφ πρόσταξε νὰ τοὺς γεμίσουν τὰ
σακκιὰ σιτάρι καὶ νὰ βάλουν κρυφὰ καὶ τὰ χρήματα τοῦ
καθενός. Στὸ σακκὶ ὅμως τοῦ Βενιαμίν νὰ βάλουν καὶ
τὸ ἀσημένιο του ποτήρι.

9. Ὁ Ἰωσὴφ φανερώνεται στ' ἀδέρφια του.

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀπὸ τὴν πόλη τ' ἀ-
δέρφια του, ὁ Ἰωσὴφ ἔστειλε τὸν ἐπιστάτη του καὶ τὰ
κράτησε: «Σταματήστε! Κλέψατε τὸ ἀσημένιο ποτηρί
τοῦ ἄρχοντα!»

Τ' ἀδέρφια εἶπαν ταραγμένα: «Δὲν εἴμαστε κλέφτες!
Νὰ θανατωθῇ ἐκεῖνος, ποὺ τὸ ἔκλεψε! Κι ὅλοι ἐμεῖς οἱ
ἄλλοι νὰ γίνωμε σκλάβοι!».

Ὁ ἐπιστάτης μὲ τοὺς δούλους ἔψαξαν τὰ σακκιὰ
καὶ βρῆκαν τὸ ποτήρι στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν.

Τ' ἀδέρφια τάχασαν! Καὶ σχίζοντας τὰ ροῦχα τους
ἀπὸ τὴν μεγάλη τους λύπη, ὠδηγήθησαν στὸν Ἰωσὴφ,
ποὺ τοὺς εἶπε: «Τὶ εἶναι αὐτό, ποὺ κάνατε! Αὐτὸς ποὺ
τὸ ἔκλεψε, θὰ μείνῃ σκλάβος! Οἱ ἄλλοι νὰ φύγετε!»

Τότε ὁ Ἰούδας ἐβγῆκε μπροστὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ πατέρας μας Ἰακώβ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Βενια-
μίν. Ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς μπορῶ νὰ πεθάνω, ἀλλὰ ὁ Βενι-
αμίν δὲν θὰ πάθῃ κανένα κακό. Ἔτσι μᾶς τὸν ἔδωσε
καὶ σᾶς τὸν φέραμε ἐδῶ. Κρατῆστε ἐμένα σκλάβο κι ὄχι

τὸν Βενιαμίν, γιατί ὁ γέροντας πατέρας μου θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τῇ λύπῃ του.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰωσήφ, συγκινήθηκε πολὺ. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πιά. Καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια τοὺς εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδερφός σας Ἰωσήφ, πὺν πουλήσα-

Ὁ Ἰωσήφ παρουσιάζεται στ' ἀδέρφια του.

τε καὶ σᾶς συγχωρῶ γι αὐτό. Ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἄφησε νὰ χαθῶ. . .

Τ' ἀδέρφια του σάστισαν! Δὲν μπορούσαν νὰ ποῦν μία λέξη. Ὁ Ἰωσήφ ἀγκάλιασε τὸν Βενιαμίν καὶ τὸν φίλησε κι ἔπειτα τοὺς ἄλλους. Κλαίγοντας τὸν φιλοῦσαν κι αὐτοὶ μετανιωμένοι πικρά.

Ἀφοῦ ἐπῆραν πλούσια δῶρα ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Φαραώ, ἔφυγαν χαρούμενοι γιὰ τὴ Χαναάν.

9. Ὁ Ἰωσήφ δέχεται τὸν πατέρα του.

Ἄμα τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ ἔφτασαν στὴ Χαναάν, τὰ διηγῆθηκαν στὸν πατέρα τους ὅλα. Τοῦ εἶπαν πὼς ὁ Ἰωσήφ ζῇ κι εἶναι μέγας ἀρχοντας τῶν Αἰγυπτίων καὶ πὼς τοὺς δέχτηκε στὸ παλάτι μὲ τιμὲς ὁ ἴδιος ὁ Φαραώ.

Ὁ Ἰακώβ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ αὐτὰ, ποὺ ἄκουγε. Τὰ πλούσια ὅμως δῶρα ποὺ τοῦ ἔστειλαν ὁ Ἰωσήφ κι ὁ Φαραώ, τὸν ἔπεισαν. Χάρηκε γι αὐτὸ μεγάλη χαρά.

Μὲ εὐχαρίστηση ἀκόμη ἄκουσε καὶ τὴν παραγγελία τοῦ Ἰωσήφ. Ἡ πείνα θὰ κρατοῦσε πέντε χρόνια καὶ τὸν καλοῦσε νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ θὰ ζοῦσαν ὅλοι εὐτυχισμένοι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἰακώβ ἐπῆρε τὴν οἰογένειά του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του κι ἀναχώρησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Ἰωσήφ πὼς ἔρχεται ὁ πατέρας του ἐπῆγε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. Συναντήθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἐκεῖ ἔπεσαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι ἔκλαιγαν ἀπὸ συγκίνηση.

—Τώρα ἄς πεθάνω, ποὺ σὲ βλέπω στὴ ζωὴ! Θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος, ἔλεγε μὲ σβυσμένη φωνὴ στὸν Ἰωσήφ ὁ πατέρας του.

Ἐπειτα ἐμπῆκαν σὲ βασιλικὸ ἀμάξι κι ἦρθαν στὸ παλάτι. Ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ παρουσίασε τὸν πατέρα του στὸ Φαραώ. Ὁ Ἰακώβ εὐχαρίστησε τὸ βασιλιὰ τῶν Αἰγυ-

πτίων, πού τοῦ χάρισε πλούσιους τόπους νὰ κατοικήσῃ
 μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Στὴν Αἴγυπτο ὁ Ἰακώβ ἔζησε πολλὰ χρόνια. Πέθανε 147 χρονῶν. Πρῶτοῦ νὰ πεθάνῃ, κατάλαβε τὸ θάνατό του καὶ εὐλόγησε τὰ παιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του. Τοὺς ἄφησε ἐντολή, ὅταν ξαναγυρίσουν στὴ Χαναάν, νὰ πάρουν τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν στοὺς τάφους τῶν προγόνων του.

Στὴν Αἴγυπτο πέθαναν, ἀφοῦ εὐλόγησαν τὰ παιδιά καὶ τὰ ἐγγόνια τους, σὲ βαθιὰ γεράματα ὁ Ἰωσήφ καὶ τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπόγονοί τους ὠνομάστηκαν Ἰσραηλίτες.

Γ'. ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ.

Ὁ Μωυσῆς γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο. Ἡ Ἰσραηλίσσα μητέρα του σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Φαραώ, ἔπρεπε νὰ τὸν πετάξῃ ἀμέσως νὰ πνιγῇ στὰ νερὰ τοῦ Νείλου. Ἔτσι τότε πνιγόταν κάθε νεογέννητο ἀγόρι τῶν Ἰσραηλιτῶν, γιὰ νὰ μὴ πληθαίνουν.

Πῶς ὅμως νὰ πετάξῃ ἡ μητέρα του τὸ Μωυσῆ, ποῦ ἦταν ἓνα ὥραϊο βρέφος, στὸ Νεῖλο; Τρεῖς μῆνες τὸν ἔκρυβε στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ τὸν γλιτώσῃ. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ τὸν κρύψῃ περισσότερο. Ἄν τὴν καταλάβαιναν, θὰ τὴν θανάτωναν μαζί μὲ τὸν Μωυσῆ.

Τί νὰ κάνῃ! Κρυφά, ἐπῆγε στὸ μέρος τοῦ Νείλου, ὅπου συνήθως λουζόταν ἡ κόρη τοῦ Φαραώ. Σ' ἓνα καλάθι ποῦ τὸ ἄλειψε μὲ πίσσα, ἔβαλε τὸ ἀγοράκι της καὶ τὸ ἄφησε μέσα στὰ καλάμια τῆς ὄχθης. Ἐκεῖ κοντὰ ἄφησε καὶ τὸ κοριτσάκι της, τὴ Μαριάμ, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἀπογίνοι.

Σὲ λίγο ἦρθε νὰ λουστῇ στὸ Νεῖλο ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς δοῦλες της. Ἄκουσε τὰ κλάματα τοῦ βρέφους. Ἄνοιξε τὸ καλάθι. Τί νὰ ἰδῇ! Ἐνα χαριτωμένο ἀγοράκι. «Ἄ, εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν!» εἶπε. Τῆς ἄρσεσε καὶ τὸ λυπήθηκε νὰ τὸ πετάξῃ στὸν ποταμό. Γι' αὐτὸ πρόσταξε τὶς δοῦλες της νὰ τὸ περίποιηθοῦν.

Τότε ἡ Μαριὰμ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κρυφώνα της καὶ ρώτησε μὲ σεβασμό: «Μήπως θέλετε παραμάννα γιὰ τὸ μωρό;» Ἡ βασιλοπούλα πού εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸ με-

Ἡ γέννηση τοῦ Μωσῆ.

γαλώση σὰν παιδί της, εἶπε «ναί». Ἡ Μαριὰμ ἔτρεξε ἀμέσως κι ἔφερε τὴν μητέρα της.

Ὅταν τὸ μωρὸ μεγάλωσε κι' ἔγινε τριῶν χρονῶν, ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ τὸ ἐπῆρε στὸ παλάτι σὰν παιδί της. Τὸ ὠνόμασε Μωσῆ, πού θὰ πῇ: Σωσμένο ἀπὸ τὸ νερὸ ἄνθρωπο.

2) Ὁ Μωσῆς μεγαλώνει σὰν βασιλόπουλο.

Ὁ Μωσῆς στὸ παλάτι μεγάλωσε σὰν ἀληθινὸ βασιλόπουλο. Ἔμαθε πολλὰ καὶ καλὰ γράμματα ἀπὸ τοὺς

πὺ σοφοὺς Αἰγυπτίους. Μὰ πάντα θυμόταν, πὺς ἦταν Ἰσραηλίτης. Λυπόταν ἀκόμη βλέποντας νὰ βασανίζονται οἱ συμπατριῶτες του ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μία ἡμέρα βλέπει νὰ δέρνεται ἀλύπητα ἓνας Ἰσραηλίτης ἀπὸ ἓνα Αἰγύπτιο. Προσπάθησε νὰ τοὺς φιλιώσῃ. Μὰ ὁ Αἰγύπτιος ρίχτηκε ἐπάνω του. Ὁ Μωυσῆς κινδύνευε. Δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς καὶ σκότωσε τὸν Αἰγύπτιο.

Κάποια ἄλλη ἡμέρα βλέπει στὸ δρόμο δύο Ἰσραηλίτες νὰ χτυπιοῦνται. Ὁ Μωυσῆς ἐμπῆκε στὴ μέση καὶ θέλησε νὰ τοὺς φιλιώσῃ. Τότε ὁ ἓνας τοῦ εἶπε: «Μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς σάν τὸν Αἰγύπτιο, πὺ ἔκρυψες τὸ πτώμα του στὴν ἄμμο;»

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Μωυσῆς φοβήθηκε μὴν τιμωρηθῇ κι ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

3. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸν Μωυσῆ.

Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ Μωυσῆς ἐπῆγε μακριὰ σὲ μία χώρα, στὴν Μαδιάμ. Ἐκεῖ παντρεύτηκε τὴ Σεπφώρα, πὺ ἦταν κόρη ἑνὸς παπᾶ.

Μία ἡμέρα πὺ ἔβρασε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, εἶδε ἓνα βᾶτο νὰ βγάξῃ φλόγες, χωρὶς νὰ καίγεται. Ἐνῶ ἔβλεπε τὸ παράξενο αὐτό, ἄκουσε μία φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Βγάλε τὰ παπούτσια σου, γιατί ὁ τόπος πὺ πατᾶς, εἶναι ἅγιος!

Ὁ Μωυσῆς τάχασε κι ἔπεσε στὰ γόνατα κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὶς παλάμες του. Ἔτσι ἄκουε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ λέῃ:

— Συμπωνῶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραήλ, πὺ τοὺς

βασανίζουν οί Αιγύπτιοι. Θέλω νά τοὺς φέρω στὴ Χαναάν, στὴ γῇ τῶν πατέρων τους. Νὰ πᾶς νὰ πῆς στὸ Φαραώ νά τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους, γιὰ νά γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ὁ Μωυσῆς δίσταζε νά τὸ κάνῃ αὐτό, γιατί ἦταν βραδύγλωσσος. Δὲν θὰ μπορούσε γι αὐτὸ νά μιλήσῃ, ὅπως ἔπρεπε. «Πάρε μαζί σου τὸν ἀδερφό σου Ἀαρὼν» τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Αὐτὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ, γιατί μιλεῖ καλά».

4. Ὁ Μωυσῆς παρουσιάζεται στὸ Φαραώ.

Ὁ Μωυσῆς κάνοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὸν ἀδερφό του Ἀαρὼν καὶ παρουσιάστηκε στὸ Φαραώ. Τοῦ εἶπε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν. Ὁ Φαραώ ὅχι μόνον δὲν ἄκουσε τὴ διαταγὴ, ἀλλὰ πρόσταξε νά βασανίζουν περισσότερον τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Μωυσῆς μαζί μὲ τὸν ἀδερφό του ἐπῆγαν στὸν Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν: «Θὰ τιμωρηθῇς, ἐὰν δὲν ἀφήσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν!» Ὁ Ἀαρὼν μάλιστα πέταξε τὸ ραβδί του κάτω κι ἔγινε φίδι. Κι ἔπειτα ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Φαραώ δὲν δέχτηκε.

Ὁ Θεὸς ὠργίστηκε καὶ τιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους μὲ δέκα συμφορές, μὲ τίς δέκα λεγόμενες πληγές τοῦ Φαραώ. Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ἔγινε αἷμα. Μύγες, σκνίπες, ἀκρίδες, βατράχια, γέμισαν τὴν Αἴγυπτο. Ἀστραπές, βροχές, χαλάζια, κατάστρεφان τὰ σπαρτὰ καὶ σκότωναν ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Τρεῖς ἡμέρες πυκνὸ σκοτάδι σκέπασε τὴ χώρα. Κι ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Φαραώ δὲν ἄφηνε τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν.

Τότε ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Μωυσή:

— Στις 14 αὐτοῦ τοῦ μήνα (Νισάν, δικός μας Ἀπρίλιος), καθεμία οἰκογένεια νὰ σφάζῃ καὶ νὰ ψήσῃ ἓνα ἄρνι. Μὲ τὸ αἷμα του νὰ σημαδέψῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Τὸ κρέας τοῦ ἄρνιου νὰ τὸ φάῃ μὲ ἄζυμο ψωμὶ (χωρὶς προζύμι) καὶ πικρὰ χόρτα. Κανεῖς Ἰσραηλίτης νὰ μὴν κοιμηθῇ τὴ νύχτα ἐκείνη. Ὅλοι νὰ εἰσθε ἑτοιμοὶ νὰ φύγετε. Ἐκείνη τὴ νύχτα θὰ στείλω τὸν ἄγγελό μου. Ὅποια πόρτα θὰ βλέπῃ χωρὶς αἷμα, θὰ μπαινῇ μέσα. Ἔτσι θὰ θανατώσῃ τὰ πρωτογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Ὁ Μωυσῆς ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὰ πρωτογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων θανατώθηκαν. Τὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν γλίτωσαν ὅλα.

5. Ὁ Μωυσῆς μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες περνᾷ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. *

Ὁ Φαραὼ μαθαίνοντας τὸ θάνατο τῶν πρωτογέννητων παιδιῶν τῶν Αἰγυπτίων, φοβήθηκε πολὺ. Ἔδωσε τὴν ἄδεια κι οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸν Μωυσῆ ὡς ἄρχηγό, ἀναχώρησαν. Ἦταν νύχτα. Μπροστὰ βάδιζαν οἱ πολεμιστές, ποὺ ἦσαν 600 χιλιάδες. Τὴν ἡμέρα τοὺς ὠδηγοῦσε ὁ Θεὸς μὲ μία νεφέλη, ποὺ τοὺς προφύλαγε ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο καὶ τὴν νύχτα μὲ μία στήλη φωτός.

Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν φτάσει στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Ἐνῶ ἀναπαύονταν, βλέπουν μακριὰ νὰ ἔρχεται στρατός. Ἦταν τοῦ Φαραώ. Μετάνοιωσε ποὺ τοὺς ἄφησε κι ἔφυγαν. Ἦθελε νὰ τοὺς γυρίσῃ πίσω στὴν Αἴγυπτο. Μπροστά τους θάλασσα καὶ πίσω τους στρατός. Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν!

Τότε ὁ Μωυσῆς ἔκανε, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Χτύ-

πησε μὲ τὸ ραβδί του τὴ θάλασσα. Αὐτὴ χωρίστηκε στὰ δύο. Ἀνάμεσά της πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες, χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους καθόλου.

Οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν, θέλησαν κι αὐτοὶ νὰ περάσουν τὴ θάλασσα. Ὁ Μωυσῆς ὅμως χτύπησε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα πάλι μὲ τὸ ραβδί του. Τὰ νερά της ἐνώθηκαν κι ἔπνιξαν τοὺς Αἰγυπτίους.

Οἱ Ἰσραηλίτες δοξολόγησαν τὸ Θεό, ποὺ τοὺς προστατέψαε.

6. Ὁ Μωυσῆς ὡδηγεῖ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο.

Ἀφοῦ πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, βρέθηκαν στὴν ἔρημο Σίν. Ἐκεῖ τοὺς σώθηκαν τὰ τρόφιμα. Ἄρχισαν νὰ πεινοῦν καὶ νὰ παραπονοῦνται γι αὐτὸ κατὰ τοῦ Μωυσῆ. «Γιατὶ μᾶς ἔφερες ἐδῶ; Γιὰ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα; Καλύτερα νὰ γυρίσωμε πάλι στὴν Αἴγυπτο», τοῦ ἔλεγαν.

Τότε ὁ Μωυσῆς παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Κι ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε μπουλούκια ὀρτύκια καὶ τοὺς ἔρριχνε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ γλυκεῖα τροφή σὰν ψωμί, τὸ μάννα. Ἔτσι δὲν πείνασαν ποτὲ οἱ Ἰσραηλίτες περπατώντας στὴν ἔρημο.

Ὅσο προχωροῦσαν μέσα στὴν ἔρημο, τόσο ὑπόφεγγαν ἀπὸ δίψα. Παραπονιοῦνταν γι αὐτὸ κατὰ τοῦ Μωυσῆ. «Καλύτερα νὰ γυρίσωμε στὴν Αἴγυπτο!», τοῦ ἔλεγαν πολλοί.

Ὁ Μωυσῆς πάλι τότε ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του τρεῖς φορεῖς τὸ βράχο **Χωρήβ**. Ἀμέσως πετάχτηκε νερὸ ποτάμι. Μὲ τὸ δροσερὸ καὶ καθαρὸ νερὸ ξεδίψασαν ὅλοι.

Ἐνῶ περπατοῦσαν στὴν ἔρημο οἱ Ἰσραηλίτες, πολεμοῦσαν μὲ τοὺς γειτονικοὺς λαούς. Μὰ πάντα τοὺς νικοῦσαν μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

7. Ὁ Μωυσῆς φέρνει στοὺς Ἰσραηλίτες
τὶς 10 ἐντολές.

Ὁ Μωυσῆς ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο μὲ τὸ ψηλὸ βουνὸ Σινά. Στοὺς πρόποδες αὐτοῦ τοῦ βουνοῦ ἔστησαν οἱ Ἰσραηλίτες τὶς σκηνές τους.

Ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ του. Ἐκεῖ ψηλὰ παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε :

—Νὰ πῆς στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραήλ, θὰ τοὺς δώσω δέκα ἐντολές. Ἄν τὶς φυλάξουν, θὰ ἔχουν πάντα τὴν προστασία μου.

Ὁ Μωυσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ εἶπε τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἰσραηλίτες. Αὐτοὶ ὑποσχέθηκαν νὰ φυλάξουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Καὶ παρακάλεσαν τὸν Μωυσῆ ν' ἀνέβῃ στὸ βουνὸ νὰ τὶς πάρῃ.

Ὁ Μωυσῆς εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νήστεψαν τρεῖς ἡμέρες. Ἐπειτα τοὺς ἔφερε στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ. Ἕνα πυκνὸ σύννεφο εἶχε σκεπάσει τὴν κορυφὴ του. Βροντές, ἀστραπές, τρομαχτικὰ σαλπίσματα ἀκούονταν ἐπάνω στὸ βουνό. Φοβισμένοι καὶ τρομαγμένοι οἱ Ἰσραηλίτες ἔπесαν στὰ γόνατα.

Τότε ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς λέῃ :

1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σας. Δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ μένα ἄλλοι.

2. Νὰ μὴ φτιάγετε εἰδωλα καὶ νὰ μὴ λατρεύετε αὐτά.

3. Νὰ μὴ πιάνετε στὸ στόμα σας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ὀρκίζεστε γιὰ μικροζητήματα.

4. Νὰ φυλάτε καὶ ν' ἀγιάζετε τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

5. Νὰ σέβεστε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

6. Νὰ μὴν σκοτώνετε.

Ὁ Μωσῆς φέρνει στοὺς Ἰσραηλίτες τὶς 10 ἐντολές.

7. Νὰ μὴν προσβάλλετε τὴν τιμὴ τοῦ πλησίον σας.

8. Νὰ μὴν κλέβετε.

9. Νὰ μὴν λέτε ψέμματα.

10. Νὰ μὴν ἐπιθυμῆτε ὅ,τι εἶναι ξένο.

Ὁ Μωσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ Σινά. Ἀφοῦ κάθησε ἐκεῖ σαράντα ἡμέρες, κατέβηκε κρατώντας δύο πέ-

τρινες πλάκες. Ἐπάνω σὲ αὐτὲς εἶχαν χαραχθῇ οἱ δέκα ἐντολές. Τοῦ τῆς ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ τὶς ἔφερε στοὺς Ἰσραηλίτες.

8. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ.

Ἀφοῦ ἔμειναν οἱ Ἰσραηλίτες γύρω ἀπὸ τὸ Σινὰ ἕνα χρόνο, προχώρησαν. Πέρασαν μέσα ἀπὸ ἐρημιές καὶ ἔφτασαν τέλος στὰ σύνορα τῆς γῆς Χαναάν.

Τότε ὁ Μωυσῆς διάλεξε 12 ἄντρες, ἕναν ἀπὸ κάθε φυλὴ, ὡς κατασκόπους. Αὐτοὶ ἔχοντας ὡς ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἐμπῆκαν κρυφὰ στὴ Χαναάν. Σαραντα ἡμέρες κάθισαν σὲ αὐτή, γιὰ νὰ τὴ γνωρίσουν. Γύρισαν ἀπὸ κεῖ κρατώντας μεγάλους καὶ γλυκοὺς καρπούς. Ἕνα σταφύλι μάλιστα ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε δύο ἄντρες μόλις μποροῦσαν νὰ τὸ μεταφέρουν. Εἶπαν στὸν Μωυσῆ καὶ στοὺς ἄλλους, πὼς «μέλι καὶ γάλα τρέχει στὴν καρπερὴ αὐτὴ χώρα! Οἱ πόλεις τῆς ὁμοῦς ἔχουν ψηλὰ καὶ δυνατὰ κάστρα καὶ οἱ κάτοικοι εἶναι ἀντρεῖοι πολεμιστές».

Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις ἄκουσαν αὐτά, δέιλιασαν. Τὰ ἔβαλαν μετὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μετὰ τὸ Θεὸ ἀκόμη. Προτιμοῦσαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο, παρὰ νὰ πεθάνουν πολεμώντας.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες: «Πρέπει νὰ ἔχωμε θάρρος, γιατί ἔχομε καὶ ἐμεῖς ἕνα μεγάλο προστάτη, τὸ Θεό!»

Οἱ Ἰσραηλίτες ὁμοῦς εἶχαν ξεχάσει τὰ καλὰ, ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ Θεὸς καὶ δὲν πίστευαν πιά στὴ δύναμή του. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε. Περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο καὶ ὅσοι ἦσαν ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν καὶ ἐ-

πάνω πέθαναν ἐκεῖ. Δὲν πάτησαν τὴ γῆ τῶν πατέρων τους Χαναάν.

Ὁ Μωσῆς κατάλαβε, πὼς θὰ πεθάνῃ. Γι' αὐτὸ παρουσίασε στοὺς Ἰσραηλίτες τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, πὺν ὥρισε ὁ Θεὸς καὶ τοὺς εἶπε:

—Μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ νικήσετε κάθε ἐχθρὸ καὶ θὰ μπῆτε στὴ γῆ Χαναάν. Νὰ ἔχετε πάντοτε πίστιν στὸ Θεό, πὺν σᾶς προστατεύει καὶ σᾶς ἀγαπᾷ.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ ὁ Μωσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ. Ἀπὸ κεῖ εἶδε τὴν ὠραία Χαναάν. Εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ πέθανε 120 χρονῶν.

Οἱ Ἰσραηλίτες τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ πένθησαν τὸ θάνατό του τριάντα ἡμέρες.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

1. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κυριεύει τὴ Χαναάν.

Οἱ Ἰσραηλίτες μετὰ ἀπὸ τὸ πένθος τοῦ Μωσῆ προχώρησαν γιὰ τὴ Χαναάν. Οἱ ἱερεῖς κρατώντας τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης πηγαινάν μπροστά. Ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ στρατὸς καὶ ἔπειτα ὁ λαός.

Ἔτσι πέρασαν χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους τὸν μεγάλο καὶ πλημμυρισμένο ποταμὸ Ἰορδάνη, ὅπως τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐπειτα πολιορκήσαν τὴν πόλιν Ἱεριχώ. Ἐξί μέρες πολιορκήσαν νὰ τὴν πάρουν. Δὲν μπορούσαν ὁμως. Τὴν ἑβδόμη μέρα γύρισαν γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν ἑπτὰ φορὲς μὲ φωνές, σαλπίσματα καὶ προσευχὲς τὴν Κιβωτὸ τῆς Δια-

θήκης. Τότε τὰ τείχη ἔπесαν μόνα τους κι οἱ Ἰσραηλίτες ἐπῆραν τὴν πόλη, ὅπως εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ἀπὸ κεῖ προχώρησαν καὶ πολιορκήσαν τὴν πόλη Γαβαών. Κόντευε νὰ νυχτώσῃ κι οἱ Ἰσραηλίτες δὲν εἶχαν ἀκόμη νικήσῃ τὸ δυνατὸ στρατὸ τῆς Γαβαών. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ μὴ νυχτώσῃ. Κι ὕστερα φώναξε: «Ἦλιε καὶ φεγγάρι, σταματῆστε τὸ δρόμο σας». Αὐτὰ στάθηκαν καὶ δὲν νύχτωσε, ὅσπου νίκησαν τοὺς δυνατοὺς ἐχθροὺς τους κι ἐπῆραν κι αὐτὴ τὴν πόλη.

Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰσραηλίτες κυρίεψαν τὴ γῆ Χαναάν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὴν μοίρασε μὲ κλῆρο στὶς 11 φυλές. Στὴ φυλὴ τοῦ Λευῆ δὲν ἔδωσε κλῆρο, γιὰτὶ οἱ Λευῖτες ἦσαν σκορπισμένοι σὲ ὅλη τὴ χώρα ὡς ἱερεῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ πέθανε 110 χρονῶν.

Δ'. ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. Ὁ Κριτὴς Σαμφών.

Τὸν καιρὸ πού οἱ Ἰσραηλίτες ἦσαν σκλάβοι τῶν Φιλισταίων, ζοῦσε ὁ Μανωέ. Μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του ἦσαν εὐσεβεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶχαν παιδιά. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν τὸν πανάγαθο Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα παιδί.

Ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στὴ γυναῖκα τοῦ Μανωέ καὶ τῆς εἶπε :

—Θ' ἀποκτήσῃς παιδί. Δὲν θὰ κόψῃ ὅμως τὰ μαλλιά του ποτέ. Τὰ μακριὰ μαλλιά του θὰ φανερώνουν, πὼς εἶναι πάντα στὴ διαταγὴ τοῦ Κυρίου.

Ἔτσι γεννήθηκε ὁ Σαμφών, πού σιγὰ σιγὰ μεγάλωνε καὶ γινόταν μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ πολὺ δυνατός. Ἦταν δεκοχτὸν χρόνων παιδί, πού ἄρπαξε ἓνα λιοντάρι καὶ τὸ ἔσχισε στὰ δύο, λὲς κι ἦταν κατοικιάκι.

Ὁ Σαμφὼν στενοχωριόταν βλέποντας τοὺς πατριῶτες του νὰ βασανίζονται ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους. Ἐβλεπε ἀκόμη τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ μετανοοῦν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Γι' αὐτὸ ἔκαιγε τὰ σπαρτὰ καὶ κατὰστρεφε τὰ χτήματα τῶν Φιλισταίων. Αὐτοὶ δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ κάνουν τίποτε, γιὰτὶ ἦταν ἀντρειωμένος.

Κάποτε κατώρθωσαν νὰ τὸν πιάσουν. Ὁ Σαμφὼν ἔκοψε τὰ πεντάχοντρα σχοινιά πού τὸν εἶχαν δέσει, σὰν νὰ ἦσαν κλωστές. Ἄρπαξε μία μασέλα γαῖδουριοῦ, σκότωσε μὲ αὐτὴ πολλοὺς Φιλισταίους κι ἔφυγε.

Οἱ Φιλισταῖοι δὲν μπορούσαν πιά νὰ βασανίζουν

τοὺς Ἰσραηλίτες, γιατί τοὺς προστάτευε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ Σαμφών. Ὄταν τὸν ἄκουγαν, τοὺς ἔπιανε τρόμος.

2. Ὁ Σαμφών καὶ ἡ Δαλιδά.

Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν τὴ Δαλιδὰ νὰ μάθη ποῦ βρισκόταν ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Σαμφών. Ἡ Δαλιδὰ ἦταν μία πονηρὴ Φιλισταία. Κατάφερε τὸ Σαμφών νὰ τῆς πῇ, πὼς ἡ μεγάλη του δύναμη βρισκόταν στ' ἄκοπα μαλλιὰ του. Ἐνῶ κοιμόταν, ἡ Δαλιδὰ τοῦ τὰ ἔκοψε. Ὁ Σαμφών ἔχασε τὴ δύναμή του. Οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἔπιασαν, τὸν τύφλωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή.

Μία ἡμέρα, σὲ ἓνα πανύψηλο ναὸ ἐνὸς ψεύτικου θεοῦ, εἶχαν μαζευτῇ χιλιάδες Φιλισταῖοι. Γιόρταζαν ποῦ ἔπιασαν τὸ Σαμφών. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν περισσότερο ἔφεραν καὶ τὸν ἴδιο ἐκεῖ. Ἀρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουν καὶ νὰ τοῦ φέρωνται ἄσχημα.

Ὁ Σαμφών προσευχήθηκε στὸ Θεό. Ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἔπειτα ἄρπαξε τὶς κολόνες ποὺ στήριζαν τὸν πελώριο ναό, τὶς κούνησε δυνατὰ φωνάζοντας: «Ἄς πεθάνω κι ἐγὼ μαζὶ μ' αὐτοὺς!» Ὁ ναὸς γκρεμίστηκε θάβοντας κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του τὸ Σαμφών μαζὶ μὲ 3 χιλιάδες Φιλισταίους.

3. Ὁ Κριτὴς Γεδεών.

Ὁ Γεδεών ἦταν γεωργός. Στενοχωριόταν πολὺ βλέποντας τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ ἔχουν ξεχάσει τὸν ἀληθινὸ

Θεό. Λυπόταν ακόμη πολὺ βλέποντας, πὼς κινδύνευαν νὰ γίνουν σκλάβοι τῶν Μαδιανιτῶν.

Μία νύχτα ἄγγελος Κυρίου τοῦ εἶπε:

—Γεδεὼν, σὺ θὰ σώσης τοὺς πατριῶτες σου ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου!

Ὁ Γεδεὼν ἐπῆρε μεγάλο θάρρος. Ἔκανε κομμάτια τὸ εἶδωλο τοῦ ψεύτικου θεοῦ Βάαλ, πὺ λάρρευε ὁ πατέρας του. Ἀφοῦ τὸν ἔφερε πάλι στὸν ἀληθινὸ Θεό, μάζεψε ὁ Γεδεὼν 30 χιλιάδες στρατό. Φωτισμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ εἶπε κι ἔφυγαν οἱ δειλοὶ στρατιῶτες, πὺ δὲν ἤθελαν νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν πατρίδα τους. Ἔτσι τοῦ ἔμειναν 10 χιλιάδες πολεμιστές. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Γεδεὼν διάλεξε μόνον 300 ἄντρες. Αὐτοὶ πίστευαν περισσότερο ἀπ' ὅλους στὸ Θεό. Ἐδῶσε στὸν καθένα μία στάμνα, μία λαμπάδα καὶ μία σάλπιγγα.

Τὴ νύχτα μὲ τὴ διαταγὴ του προχώρησαν, χωρὶς νὰ κάνουν θόρυβο. Κύκλωσαν τοὺς κοιμισμένους Μαδιανίτες. Τότε ὅλοι μαζί ξαφνικὰ σάλπισαν κι ἔσπασαν τὶς στάμνες. Καὶ κρατώντας τὶς ἀναμμένες λαμπάδες καὶ φωνάζοντας δυνατὰ: «Ρομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεὼν!», ὤρμησαν ἐπάνω στοὺς ἐχθρούς.

Οἱ Μαδιανίτες ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὰ σαλπίσματα ξύπνησαν τρομαγμένοι. Βλέποντας τὶς φλόγες μέσα στὸ σκοτάδι φοβήθηκαν κι ἔφυγαν. Μὲ τὸ στρατό του ὁ Γεδεὼν τοὺς κυνήγησε πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη καὶ σκότωσε πολλούς.

Ἔτσι ἔσωσε τὴν πατρίδα του μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

4. Ὁ Κριτῆς Ἡλὶ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γεδεὼν, οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τοὺς ἄρχοντές τους λησμόνησαν σιγὰ σιγὰ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐκάναν κι αὐτοὶ ὅ,τι ἔκαναν οἱ εἰδωλολάτρες. Ἔγιναν ἁμαρτωλοὶ καὶ σκλαβώθηκαν στοὺς Φιλισταίους.

Ὁ ἀρχιερέας τοὺς Ἡλὶ τοὺς παρηγοροῦσε στὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς τους. Προσπαθοῦσε νὰ τοὺς φέρη στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γίνουν ἐλεύθεροι πάλι καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι. Ὁ Ἡλὶ ἦταν εὐσεβής, ἀλλὰ γέροντας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλίτες. Οὔτε τὰ παιδιά του ἀκόμη δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κάνῃ ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἦ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ καὶ δὲν τὰ μάλωνε καθόλου. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἡλὶ, πὼς θὰ τιμωρήσῃ κι αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά του.

Ὁ Ὀφῆ κι ὁ Φινεές, τὰ παιδιά τοῦ Ἡλὶ, χτύπησαν τοὺς Φιλισταίους μὲ πολλὰς χιλιάδες πολεμιστές. Νόμιζαν πὼς μποροῦσαν νὰ νικήσουν μὲ τὶς δυνάμεις τους καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Στὴν μάχη ὁμῶς σκοτώθηκαν κι οἱ δύο μαζὶ μὲ πολλὰς χιλιάδες ἄλλους Ἰσραηλίτες. Ἐπесе ἀκόμη στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης.

Ἀμα ἔμαθε αὐτὰ ὁ Ἡλὶ, τόσο ταραχτήκε, ὥστε ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του κι ἔμεινε νεκρός.

Ἔτσι ἐξακολούθησαν οἱ Ἰσραηλίτες νὰ εἶναι σκλάβοι τῶν Φιλισטיῶν.

5. Ὁ Κριτῆς Σαμουὴλ.

Στὰ χρόνια τοῦ κριτῆ Ἡλὶ ζοῦσε μία γυναίκα, ποὺ λεγόταν Ἀννα. Ἦταν εὐσεβής, ἀλλὰ ἄτεκνος. Γι' αὐτὸ

λυπόταν πολύ. Ὁ ἄντρας της, ὁ Ἐλκανάς, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Αὐτὴ ὅμως πάντα ἔλεγε, πὼς «τὰ παιδιά εἶναι ἡ χαρὰ τῶν γονέων καὶ τὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ!»

Γι αὐτὸ ἡ Ἄννα νήστευε καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεό: «Παντοδύναμε, δός μου ἓνα παιδί! Θὰ τὸ ἀφιερῶσσω σὲ Σέ!»

Ἔτσι ἡ Ἄννα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀπόκτησε τὸν Σαμουήλ. Μικρὸν μικρὸν τὸν ἔφερε στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶχε τάξει.

Υπηρετώντας στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου μεγάλωνε ὁ Σαμουήλ καὶ γινόταν περισσότερο καλὸς κι εὐσεβής. Μὲ αὐτὸν παράγγειλε ὁ Θεὸς στὸν Ἡλὶ, πὼς θὰ τὸν τιμωρήσῃ μαζὶ μὲ τ' ἄσεβῃ παιδιά του.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἡλὶ, ὁ Σαμουήλ ἔφερε τοὺς Ἰσραηλίτες πάλι στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τὶς συμβουλές του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε τοὺς φιλισταίους, ἐπῆρε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα του.

Ὁ Σαμουήλ κυβέρνησε εἴκοσι χρόνια τοὺς Ἰσραηλίτες. Ὅταν γέρασε, ὥρισε ὡς κριτὲς τοὺς δύο γιούς του. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν ἄδικοι. Γι αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες ζήτησαν ἀπὸ τὸν Σαμουήλ νὰ τοὺς διαλέξῃ ἓναν γιὰ βασιλιά τους.

Μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ ὁ Σαμουήλ διάλεξε τὸν Σαούλ, γιὰ νὰ κυβερνήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες ὡς βασιλιάς.

Ε'. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

Η ΚΑΛΗ ΝΥΦΗ ΡΟΥΘ

Ἡ Ροῦθ ἦταν ἀπὸ τὴ χώρα Μωάβ. Ὅταν ἦταν κοπέλα, μεγάλη πείνα ἔπλεσε γύρω ἀπὸ τὴν πατρίδα της. Τότε παντρεύτηκε κι ἐπῆρε ἓνα ἀπὸ τὰ δύο παιδιά τῶν

Νωεμὶν καὶ Ροῦθ.

Ἰσραηλιτῶν Ἑλιμέλεχ καὶ τῆς Νωεμὶν. Αὐτοὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα στὴ Βηθλεέμ, ὅπου κατοικοῦσαν.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Τῆς Ροῦθ πέθανε ὁ ἄντρας της, ὁ πεθερός της κι ὁ κουνιάδος της, ποὺ εἶχε πάρει τὴν Ὁρφά. Τότε ἡ πεθερά της Νωεμὶν κάλεσε τὶς δύο νύφες της καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὴ Χαναάν· Ἔσεῖς νὰ μένετε ἐδῶ στὸν τόπο σας, στοὺς δικούς σας».

Ἄμα ἄκουσαν αὐτὰ οἱ νύφες, ἔβαλαν τὶς φωνὲς κι ἔκλαψαν πολὺ. Ἡ Ὁρφά φίλησε τὴν πεθερά της κι ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα της.

Ἡ Ροῦθ ὁμῶς εἶπε στὴ Νωεμὶν: «Ὅπου κι ἂν πᾶς, θὰ σὲ συντροφέω. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω γιὰ γυναῖκα μονάχη. Ὁ λαός σου θὰ εἶναι λαός μου κι ὁ Θεός σου Θεός μου!»

Ἔτσι νύφη καὶ πεθερὰ ἦρθαν στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ Ροῦθ ἐπῆγε γιὰ σταχολόγημα. Ἐνῶ μάζευε ντροπαλὴ στάχυα, τὴ χαιρέτησε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὁ μεγάλος χτηματίας Βοὸζ. Ἦταν ἄνθρωπος καλός, θεοφοβούμενος καὶ συγγενὴς τῆς Νωεμὶν. Ἐκεῖ γνώρισε τὴ Ροῦθ, ποὺ εἶχε ἀκούσει γι αὐτὴ τόσα καλὰ λόγια. Ξετίμησε τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τῆς καλῆς κόρης. Τὴν ζήτησε ἀπὸ τὴν Νωεμὶν καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

Ἀπόγονος τοῦ Βοὸζ καὶ τῆς Ροῦθ, ἦταν ὁ βασιλιάς Δαβίδ. Ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβίδ γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΣΤ'. ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΑΟΥΛ

1. Ὁ Σαοὺλ καλεῖ τὸ Δαβίδ.

Ἦταν πολὺ ψηλὸς καὶ δυνατὸς ἄντρας ὁ Σαοὺλ. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι. Ὅταν ἐγίνε βασιλιάς, κυβερνοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Ὁ Σαοὺλ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε τοὺς πιδ φοβεροὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Γι' αὐτὸ δοξάστηκε πολὺ. Μὲ τὴ δύναμη, τὴ δόξα καὶ τὰ μεγαλεῖα ποὺ εἶχε, ἄρχισε νὰ γίνεται ὑπερήφανος. Ἐκανε ἁμαρτίες καὶ ὁ γερο-Σαμουὴλ προσπάθησε μὲ συμβουλὲς νὰ τὸν φέρῃ πάλι στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σαοὺλ ὅμως δὲν μετάνοιωσε καὶ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε. Ἦταν πάντα λυπημένος καὶ σκεφτικός. Γιὰ νὰ διασκεδάζῃ ἔφερε στὸ παλάτι του τὸ Δαβίδ, ποὺ ἦταν ἓνα καλὸ καὶ θεοφοβούμενο βοσκόπουλο. Ἐπαιζέ ωραία λύρα. Μὲ τοὺς ψαλμοὺς καὶ τὰ τραγούδια του εὐχαριστοῦσε καὶ ἀνακούφιζε τὸν ἄρρωστο βασιλιά.

Τότε οἱ Φιλισταῖοι μὲ στρατὸ ἐμπῆκαν στὴ Χαναάν. Ὁ Σαοὺλ μάζεψε στρατὸ καὶ αὐτὸς καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Οἱ Φιλισταῖοι ἦσαν ὅμως περισσότεροι. Ἀκόμη εἶχαν μαζί τους ἓναν πελώριο πολεμιστὴ μὲ φο-

βερή δύναμη. Τὰ ὅπλα του φτιαγμένα ἀπὸ χαλκὸ καὶ σίδερο ἦσαν τρομερά. Λεγόταν Γολιάθ.

2. Ὁ Σαοὺλ ἐπιτρέπει στὸ Δαβίδ νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸ Γολιάθ.

Κάθε ἡμέρα ὁ Γολιάθ ἔλεγε στοὺς Ἰσραηλίτες δυνατὰ μὲ τὴ χοντρή κι ἄγρια φωνή του :

—“Ὅποιος θέλει ἀπὸ σᾶς ποὺ πιστεύετε στὸ Θεό, ἄς ἔρθῃ νὰ χτυπηθοῦμε! ”Αν μὲ νικήσῃ, οἱ συμπατριῶτες μου θὰ γίνουν σκλάβοι σας. ”Αν νικήσω, θὰ γίνετε σεῖς σκλάβοι δικοί μας.

Κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὸν εἶχαν φοβηθῇ ὅλοι τους. Κι αὐτὸς ἀκόμη ὁ Σαοὺλ τὰ εἶχε χάσει. Δὲν ἤξερε τὶ νὰ κάνῃ!

Τότε ὁ Δαβίδ εἶπε στὸ Σαοὺλ: « Ἐγὼ θὰ χτυπήσω τὸν εἰδωλολάτρῃ Γολιάθ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ! »

Ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν ἄδεια τοῦ βασιλιᾶ, ὁ Δαβίδ προσευχήθηκε. Ἐπῆρε τὴ σφεντόνα του κι ἔτρεξε νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸ Γολιάθ.

Ὅταν εἶδε τὸν κοντούτσικο κι ἀμούστακο Δαβίδ χωρὶς ὅπλα, ὁ φοβερὸς γίγαντας γέλασε κοροϊδευτικὰ καὶ τοῦ εἶπε: « Γιὰ σκύλο μὲ πέρασες, ποὺ ἦρθες νὰ μὲ χτυπήσῃς μὲ πέτρες; »

Ὁ Δαβίδ τοῦ ἀπῆντησε θαρρετά: « Σὺ ἔρχεσαι μὲ ἀσπίδα, κοντάρι καὶ σπαθί. Ἐγὼ ἔρχομαι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Εἰδωλολάτρῃ, ἔλα πὶὸ κοντὰ νὰ δοκιμάσῃς τὴ δύναμή σου! » Κι ἀμέσως στριφογύρισε τὴ σφεντόνα του... Ἡ πέτρα ποὺ τοῦ πέταξε, τὸν πέτυχε στὸ μέτωπο. Ὁ τρομερὸς Γολιάθ σωριάστηκε νεκρός. Ὁ Δαβίδ ἀμέ-

σως ἔτρεξε κοντά του. Ἀρπαξε τὴ φοβερὴ σπάθα τοῦ γίγαντα καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Ἄμα εἶδαν αὐτὸ οἱ Φιλισταῖοι, τρομαγμένοι ἔφυγαν τρέχοντας.

Στὰ Ἱεροσόλυμα δέχτηκαν οἱ Ἰσραηλίτες τὸ δοξασμένο πιά Δαβὶδ μὲ χαρά. Οἱ γυναῖκες χόρευαν κι ὅλοι μὲ τύμπανα καὶ κύμβαλα ἔψαλλαν: «Ὁ Σαοὺλ νίκησε χιλιάδες κι ὁ Δαβὶδ μυριάδες!».

3. Ὁ Σαοὺλ μισεῖ τὸν Δαβίδ.

Ὁ Σαοὺλ δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴ δόξα τοῦ Δαβίδ. Τὸν ζήλευε κι ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ. Μία ἡμέρα ἐνῶ τὸν διασκέδαζε μὲ τὴ λύρα του, ὁ Σαοὺλ τοῦ πέταξε τὸ κοντάρι νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἔτσι ὁ Δαβίδ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι κι ἐπῆγε νὰ σωθῇ στὸ βουνό. Μὰ κι ἐκεῖ μὲ στρατὸ τὸν κυνηγοῦσε νὰ τὸν πιάσῃ ὁ Σαοὺλ.

Ἐκεῖ ἐπάνω ὁ Σαοὺλ ἐμπῆκε κούρασμένος σὲ μία σπηλιά κι ἀποκοιμήθηκε. Στὸ βάθος ὅμως τῆς σπηλιάς ἦταν ὁ Δαβίδ μὲ τοὺς φίλους του. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς θέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν κοιμισμένο Σαοὺλ. Ὁ Δαβίδ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε, λέγοντάς του: «Εἶναι ὁ βασιλιάς μας! Τὸν ὥρισε ὁ Θεός! Κόψε του μόνον τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός του».

Ἀφοῦ ἀναπαύτηκε ὁ Σαοὺλ, ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Μαζί του ἐβγήκε κι ὁ Δαβίδ. Τὸν προσκύνησε καὶ τοῦ εἶπε: «Βασιλιά μου, ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα κακὸ σκοπὸ γιὰ σένα. Στὴν σπηλιά πού κοιμόσουν, μπορούσα νὰ σὲ σκοτώσω. Νὰ καὶ τὸ κοιμιάτι, πού σου λείπει ἀπὸ τὸ φόρεμά σου. Γιατὶ μὲ κυνηγᾷς;»

Ὁ Σαοὺλ ἔκλαιε ἀπὸ συγκίνηση καὶ φιλιώθηκε μὲ τὸ Δαβίδ.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Σαούλ μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες πολεμᾷ πάλι τοὺς Φιλισταίους. Στὴ μάχη σκοτώνονται τὰ δύο του παιδιά. Ὁ ἴδιος πληγώνεται. Γιὰ νὰ μὴ πιαστῇ αἰχμάλωτος, τραβᾷ τὸ σπαθί του κι αὐτοχεριάζεται. Ἔτσι τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες, ποὺ εἶχε κάνει.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΔΑΒΙΔ

1. Ὁ Δαβίδ γίνεται Βασιλιάς.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ, οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαναν βασιλιά τους τὸ Δαβίδ, 30 χρονῶν νέο.

Ὁ Δαβίδ κυβερνοῦσε μὲ δικαιοσύνη κι ἀγάπη τὸ λαό του. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν βοήθησε κι ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐπῆρε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ μεγάλωσε τὸ βασίλειό του. Ἐκανε πρωτεύουσά του τὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ ἔξωσε μὲ κάστρα καὶ τὰ στόλισε μὲ θαυμάσια παλάτια κι ἄλλα λαμπρὰ χτίρια. Ἐκεῖ μὲ μεγάλες γιορτὲς ἔφερε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Τὴν τοποθέτησε μέσα σὲ μία χλιοστολισμένη καὶ χιλιάκριβη σκηνή.

Ἐπειτα ὁ Δαβίδ κανόνισε πῶς νὰ λατρεύουν καλύτερα τὸ Θεό. Ἐκανε μάλιστα ὁ ἴδιος ὠραίους ψαλμούς. Εἶναι οἱ περίφημοι Ψαλμοὶ τοῦ Δαβίδ.

2. Ὁ Δαβίδ ἁμαρτάνει.

Ὁ Δαβίδ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἦταν, ἔκανε λάθη. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἔστειλε σὲ αὐτὸν τὸν Προφήτη Νάθαν, ποὺ τοῦ εἶπε αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Σὲ μία πόλη ἦταν ἓνας πλούσιος κι ἓνας φτωχός. Ὁ πλούσιος εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια κι ὁ φτωχός μόνον ἓνα ἀρνί. Κάποτε ὁ πλούσιος φιλοξενοῦσε ἓναν περαστικό ἀνθρώπο. Γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ ἔσφαξε τὸ ἀρνί τοῦ φτωχοῦ, γιατί λυπόταν νὰ σφάξῃ ἓνα ἀπὸ τὰ δικά του.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ Δαβίδ, θύμωσε κι εἶπε : «Στὸ βασίλειό μου εἶναι αὐτὸς ὁ ἄδικος ἀνθρώπος ; Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ σκληρά. Ποιὸς εἶναι ;»

Κι ὁ Νάθαν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως : «Αὐτὸς ὁ ἄδικος εἶσαι σύ ! Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ !».

3. Ὁ Δαβίδ θρηνεῖ τὰ παιδιὰ του.

Καὶ πραγματικά ! Ἕνα παιδί τοῦ Δαβίδ ἀρρώστησε. Ὁ γιὸς του Ἀβεσαλώμ σκοτώνει ἓνα του ἀδερφό. Μαζεύει ἀκόμη στρατό, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ βασιλεία τοῦ πατέρα του.

Ὁ Δαβίδ στέλνει στρατὸ ἐναντίον του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν πάθῃ ὁ γιὸς του κανένα κακό. Ὁ Ἀβεσαλώμ νικεῖται. Καβάλα σ' ἓνα μουλάρι τρέχει νὰ σωθῇ. Περνώντας κάτω ἀπὸ ἓνα χαμηλὸ δέντρο μπερδεύονται τὰ μαλλιά του. Ἐνῶ κρεμόταν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τὸν πρόφτασε ἓνας στρατιγὸς τοῦ πατέρα του. Στὸ θυμὸ του τὸν σκοτώνει, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβίδ.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὸ ὁ βασιλιάς, κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα, φώναξε ἀπελπισμένος : «Ἀβεσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσαλώμ ! Καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ γιὰ σένα !».

Ὁ Δαβίδ ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Μετάνιωσε γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του. Ἐγραψε γι αὐτὸ

προσευχές και ψαλμούς ζητώντας από τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ἀφοῦ βασίλευσε σαράντα χρόνια ὁ Δαβὶδ, πέθανε μέσα σὲ δόξες καὶ τιμές.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ

1. Ὁ Σολομώντας ζητεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ σοφία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Δαβίδ, βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ γιὸς του Σολομώντας, νέος 20 χρονῶν.

Τότε παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο του ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε : «Βασιλιά, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω ; πλούτη, δόξα ἢ σοφία ;» Κι ὁ Σολομώντας ζήτησε σοφία (=φώτιση), γιὰ νὰ κυβερνᾷ μὲ δικαιοσύνη.

Ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε σοφὸ καὶ τοῦ ἔταξε, πὼς θὰ τοῦ δώσῃ δόξα καὶ πλούτη, ἂν θὰ κυβερνᾷ σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές του.

Μία ἡμέρα παρουσιάστηκαν στὸ Σολομῶντα δύο γυναῖκες μ' ἓνα μωρό. Καθεμία φωνάζοντας ἔλεγε, πὼς τὸ μωρὸ εἶναι δικό της. Τότε ὁ βασιλιάς πρόσταξε θυμωμένος ἓνα στρατιώτη νὰ κόψῃ μὲ τὸ σπαθί του στὰ δύο τὸ μωρὸ καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ στὴν καθεμία.

Μόλις ἄκουσε αὐτὸ ἡ πραγματικὴ μητέρα, ἔπεσε στὰ γόνατα κλαίγοντας. Ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὸ βασιλιά νὰ μὴν κάνῃ τέτοιο κακὸ στὸ παιδάκι της. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε ὁ Σολομῶντας, πὼς ἦταν ἡ ἀληθινὴ μητέρα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ μωρό της.

2. Ὁ Θεὸς δίνει στὸ Σολομῶντα σοφία, δόξα καὶ πλοῦτη.

Ὁ Σολομῶντας ἔκανε πολλὰ ἔργα. Ἐφτιαξε δυνατὸ στρατό, γιὰ νὰ ζῇ μὲ εἰρήνῃ αὐτὸς κι ὁ λαὸς του. Φύτεψε ἀμπέλια καὶ πολλὰ δέντρα. Ναυπήγησε καράβια

Ὁ Σολομών κτίζει τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ.

γιὰ μεγάλα ταξίδια. Ἐγραψε ὥραϊα καὶ φωτισμένα βιβλία. Ἐχτισε πόλεις κι ἄλλα.

Τὸ πιο ὡραιότερο ἔργο του ἦταν ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἔχτισε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπάνω σ' ἓνα λόφο. Τὸν ἔφτιαξε μὲ πελεκητὴ πέτρα καὶ ξύλα πολὺ σπάνια καὶ πανάκριβα. Τὸν στόλισε μὲ ἀσήμι, χρυσάφι καὶ πολύτιμα

πετράδια. Ὅχι τὸ χρόνια δούλεψαν γι αὐτὸν χιλιάδες ἐργάτες καὶ ξοδεύτηκαν ἄπειρα χρήματα.

Στὸ Ναὸ ὁ Σολομώντας ἔφερε καὶ τοποθέτησε με λαμπρὲς γιορτὲς τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ἡ σοφία, ἡ δόξα καὶ τὰ πλούτη τοῦ Σολομώντα ἔγιναν ἀκουστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ δυνατοὶ τῆς γῆς ἤθελαν νὰ γίνουν φίλοι του. Στὸ φημισμένο παλάτι του με τὰ χρυσὰ λιοντάρια, ἦρθαν ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες βασιλιάδες με πλούσια δῶρα νὰ τὸν γνωρίσουν. Ὁ Σολομώντας καθισμένος στὸν χρυσὸ καὶ φιλντισένιο θρόνον του μίλησε με τοὺς πιὸ ξακουσμένους ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Θεὸς δὲν ἔδωσε μόνον στὸ Σολομώντα σοφία, δόξα καὶ πλούτη, ἀλλὰ καὶ πολλὰ πολλὰ χρόνια. Πέθανε πολὺ γέρος.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΡΟΒΟΑΜ

1. Ὁ Ροβοάμ δὲν ἀκολουθεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σὰν πέθανε ὁ Σολομώντας, βασιλιάς ἔγινε ὁ γιὸς του Ροβοάμ. Τότε τὸ παιδὶ ἐνὸς δούλου τους, ὁ Ἱεροβοάμ, παρουσιάστηκε μαζί με τὸ λαὸ στὸ νέο βασιλιά. Τοῦ εἶπε ν' ἀλαφρώσῃ τοὺς βαρεῖς φόρους, πὺν εἶχε βάλει ὁ πατέρας του.

Οἱ γέροντες σύμβουλοι τοῦ πατέρα του, συμβούλεψαν τὸ βασιλιά νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ λαό. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἄκουσε τὴ φρόνιμη συμβουλή τους, ἀλλὰ τὴ γνώμη τῶν ἁμυσάλων φίλων του.

Ἔτσι ὁ Ροβοάμ φέρθηκε ἄσχημα κι εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες: «Θὰ βάλω βαρυτέρους φόρους καὶ θὰ σᾶς κυβερνήσω πιὸ σκληρὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου!».

Γι αὐτὸ ὁ λαὸς σήκωσε ἐπανάστασι. Μόνον δύο φυλὲς ἔμειναν πιστὲς στὸ Ροβοὰμ κι ἔκαναν τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Οἱ ἄλλες δέκα ἀναγνώρισαν γιὰ βασιλιά τους τὸν Ἱεροβοὰμ.

Ἔτσι ἔγινε ὅ,τι εἶπε ὁ Θεὸς στὸ Σολομώντα, ποὺ ἔκανε ἁμαρτίες στὰ γεράματά του: «Μόνο δύο φυλὲς θ' ἀφήσω στὸ παιδί σου. Τὶς ἄλλες δέκα θὰ τις δώσω στὸ δούλο σου!».

Ὁ βασιλιάς Ροβοὰμ ἔσχασε γρήγορα τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευε τὰ εἰδωλα. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν ὁ γιὸς του κι ἄλλοι ποὺ βασιλεύσαν, ἦσαν εἰδωλολάτρεις. Οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν βουτηγμένοι στὶς ἁμαρτίες. Γι αὐτὸ ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε. Διάφοροι γειτονικοὶ λαοὶ πάτησαν τὸν τόπο τους καὶ τὸν κατὰστρεψαν.

Τέλος ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρας ἐπῆρε τὰ Ἱεροσόλυμα. Γκρέμισε τὰ κάστρα τους καὶ τὰ ἔκαψε. Ὅσους Ἰουδαίους δὲν ἔσφαξε, τοὺς ἐπῆρε μαζί του ὡς δούλους στὴ Βαβυλώνα. Ἔτσι ἔσβησε τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΙΕΡΟΒΟΑΜ

1. Ὁ Ἱεροβοὰμ ξεχνᾷ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Τὸ βασίλειο ποὺ ἔκαναν οἱ δέκα φυλὲς, λεγόταν τοῦ Ἰσραήλ. Ἦταν πιὸ εὐφορο, πιὸ ὥραϊο καὶ πιὸ πλούσιο ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Εἶχε πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ὁ βασιλιάς τους ὅμως Ἱεροβοὰμ ἔσχασε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ πηγαίνουν στὰ

Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ λατρεύουν τὸ Θεὸ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομώντα. Τοὺς ἔφτιαξε δύο χρυσὰ μοσχάρια, ποὺ τὰ ἔστησε στὶς δύο ἄκρες τοῦ βασιλείου του καὶ τοὺς εἶπε : «Αὐτοὶ εἶναι οἱ θεοὶ σας, ποὺ σᾶς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Αὐτοὺς νὰ προσκυνᾶτε!».

Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες λάτρευαν εἰδῶλα καὶ ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία.

Κάποτε ἀρρώστησε τὸ παιδί τοῦ Ἱεροβοάμ. Τότε ἡ γυναῖκα του τὸ ἔφερε στὸν Ἀχιά, ποὺ ἦταν θεοφοβούμενος, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, προφήτης, γιὰ νὰ τῆς πῇ τί θ' ἀπογίνη.

Ὁ Ἀχιά ἦταν γέρος καὶ δὲν ἔβλεπε. Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ φανέρωσε, πὺς ἦταν ἡ βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε : «Αὐτὰ λέγει ὁ Θεός : τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνης στὸ σπίτι σου, τὸ παιδί θὰ πεθάνη, γιατί ὁ Ἱεροβοάμ δὲν κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ θὰ καταστραφῇ!».

Κατατρομαγμένη ἡ βασίλισσα γύρισε στὸ ἀρχοντικό της. Ἐνῶ ὅμως ἔμπαινε μέσα, πέθανε τὸ παιδί της.

Κι ἄλλους πολλοὺς προφῆτες ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸν Ἱεροβοάμ καὶ στοὺς διαδόχους του, ποὺ βασίλευσαν 250 χρόνια. Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως δὲν ἄκουγαν τοὺς εὐσεβεῖς προφῆτες. Γίνονταν πὺς κακοὶ κι ἀδυνατίσαν πολὺ. Γι' αὐτὸ κάθε τόσο πατοῦσαν τὸ βασίλειό τους διάφοροι γειτονικοὶ λαοὶ καὶ τὸ κατὰστρεφαν.

Τέλος ὁ δυνατὸς βασιλιάς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανάσαρ ἐπῆρε τὴ Σαμάρεια κι ἔκαψε καὶ κατὰστρεψε τὴ χώρα. Ὅσους Ἰσραηλίτες δὲν ἔσφαξε, τοὺς ἐπῆρε μαζί του ὡς δούλους στὴ Μηδία. Ἔτσι ἔσβησε τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ.

Ζ. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

1. Δύο θαύματα τοῦ προφήτη Ἡλία.

Ὁ προφήτης Ἡλίας ζοῦσε στὰ βουνά. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔστελνε τὴν τροφή του μ' ἓνα κοράκι. Ἀπὸ κεῖ κατέβαινε στὶς πόλεις, γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φανερώσῃ τὸ θέλημά του.

Κάποτε εἶχε πέσει πείνα. Ἐνῶ ὁ προφήτης ἔμπαινε σὲ μία πόλιν μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, εἶδε στὴν πύλιν μία γυναίκα. Ἐμάζευσεν ξύλα. Ὁ Ἡλίας ἦταν κουρασμένος καὶ πεινασμένος. Τῆς ζήτησε λίγο νερὸ καὶ ψωμὶ νὰ φάῃ. Ἐκείνη δέχτηκε εὐχαρίστως νὰ τοῦ κάνῃ μία πίτα μὲ τὸ λίγο ἀλεύρι καὶ λάδι, ποὺ εἶχε στὸ φτωχικὸ της.

Τότε ὁ προφήτης τῆς εἶπε : «Τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ λάδι ποὺ ἔχεις δὲν θὰ τελειώσῃ, ὥσπου νὰ περάσῃ ἡ πείνα!». Καὶ πραγματικὰ ἔτσι κι ἔγινε.

Ἀργότερα τῆς γυναίκας αὐτῆς πέθανε τὸ μονάκριβο παιδάκι της. Ὁ προφήτης τὴν λυπήθηκε καὶ τὸ ἀνάστησε.

2. Ἄλλα θαύματα τοῦ προφήτη Ἡλία.

Ὁ βασιλεὺς Ἀχαάβ μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους Ἰσραηλίτες δὲν λάτρευαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Λάτρευαν ἓναν ψεύτικο Θεό, ποὺ λεγόταν Βάαλ.

Ὁ βασιλεὺς δέχτηκε νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ προφήτης Ἡλίας, γιὰ νὰ φανερωθῇ ποιὸς εἶναι ἀληθινὸς Θεός.

Ἔτσι μαζεύτηκαν σ' ἓνα μέρος 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Ἐπειτα ἔκαναν σωρὸ ἀπὸ ξύλα. Ἐπάνω σ' αὐτὸν ἔβαλαν κομμάτια σφαγμένου βοδιοῦ, γιὰ νὰ τὰ θυσιάσουν στὸ Θεό τους.

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἔκανε κι αὐτὸς ἓνα σωρὸ ξύλα.

Ὁ Θεὸς μὲ ἓνα ὁλόφλογο ἀμάξι ἐπῆρε ζωντανὸ τὸν προφήτη Ἡλία στὸν οὐρανό.

Ἔβαλε πάνω σ' αὐτὸν κομμάτια σφαγμένου βοδιοῦ, γιὰ νὰ τὰ θυσιάσῃ στὸ Θεό του.

Οἱ 450 ἱερεῖς ἄρχισαν ἀπὸ τὸ πρωὶ νὰ παρακαλοῦν τὸ Βάαλ ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα. Ἦρθε τὸ μεσημέρι καὶ τὰ ξύλα τοῦ σωροῦ τους ἔμεναν ἀναφτα.

Τότε παρακάλεσε ὁ Ἡλίας τὸ Θεὸ τῶν πατέρων του. Ἀμέσως ἀναιψαν τὰ ξύλα τοῦ σωροῦ του μὲ φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μόλις εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, πίστεψαν πολλοὶ στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἔκανε κι ἄλλα πολλὰ θαύματα ὁ προφήτης φανερώνοντας τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Τέλος ὁ Θεὸς μ' ἓνα ὁλόφλογο ἀμάξι ἐπῆρε ζωντανὸ τὸν προφήτη Ἡλία στὸν οὐρανό. Τὸν γιορτάζουμε στὶς 26 Ἰουλίου.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

1. Ὁ Ἡσαΐας διδάσκεται καὶ προφητεύει.

Ὁ Ἡσαΐας ἔζησε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Στὸν προφήτη παρουσιάστηκε ὁ Θεός. Καθόταν σ' ἓνα πολὺ μεγάλο θρόνο, ποὺ ἦταν στὸν οὐρανό. Ἡ ἄκρη τοῦ φορέματός του ἔφτανε στὴ γῇ καὶ γέμιζε τὸ Ναὸ τοῦ Σολομώντα. Ἀγγελοὶ μὲ ἕξι φτεροῦγες ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν κι ἔψάλλαν ὠραῖα καὶ μελωδικὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ προφήτης ἄκουσε ψηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέη: «Ἡσαΐα, πῆγαινε νὰ διδάξης τὸ λαό».

Ἀμέσως ὁ προφήτης ἄρχισε νὰ διδάσκη τοὺς Ἰουδαίους ἀκούραστα. Τοὺς συμβούλευε νὰ πάνθουν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα καὶ νὰ ζοῦν ἀμαρτωλά. «Θὰ τιμωρηθῇτε σκληρά», τοὺς ἔλεγε.

Ὁ Ἡσαΐας προφήτευε πὼς θὰ καταστραφοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πὼς οἱ Ἰουδαῖοι θὰ πηγαινάν σκλάβοι στὴ Βαβυλώνα.

Ὁ Ἡσαΐας προφήτευε, πὼς ὁ Θεὸς θὰ ἔστελνε τὸ γιό του, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Εἶπε

ἀκόμη γιὰ τὸ Χριστό, πὼς θὰ ἦταν ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβίδ. Κι ἄλλα πολλὰ εἶπε γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἡσαΐας ἔλεγε σὲ ὅλους τὴν ἀλήθεια. Δὲν φοβόταν τοὺς δυνατοὺς. Κι αὐτὸν τὸ βασιλεὺς Μανασσῆ, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, τὸν κατάκρινε μὲ θάρρος. Γι' αὐτὸ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἔδωσε διαταγὴ καὶ θανάτωσαν τὸν προφήτη μὲ φρικτὰ βασανιστήρια.

Ὁ πῶς σπουδαῖος ἀπ' ὅλους τοὺς προφήτες εἶναι ὁ Ἡσαΐας.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ

1. Ὁ Ἱερεμίας προφητεύει, διδάσκει καὶ θρηνεῖ.

Ὁ Ἱερεμίας ἔζησε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Νέον ἀκόμη 25 χρονῶν τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς νὰ προφητεύῃ. Τότε ἦταν δειλός, ἀδύνατος καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Ἀπόχτησε ὅμως θάρρος, δύναμη καὶ φανέρωσε μιλῶντας ὠραῖα μπροστὰ σὲ ἄρχοντες καὶ λαὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μία ἡμέρα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ὁ προφήτης ἦρθε στὴν πλατεῖα, μπροστὰ στὸ ναό. Εἶχε βάλει δεσμὰ στὸν τράχηλο καὶ στὰ χέρια του.

Μόλις τὸν εἶδαν ἔτσι οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ τὸν σέβονταν, μαζεύτηκαν ὁλόγυρά του. Κανεὶς ὅμως δὲν γνώριζε, γιὰ τὸ ἔκανε αὐτό. Τότε ὁ Ἱερεμίας εἶπε:

—Αὐτὰ λέγει ὁ Θεός: Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ ἔσχισαν τὸ θέλημά μου κι ἔσκαψαν λάκκους, γιὰ νὰ πέσουν μέσα σὲ αὐτούς. Γι' αὐτὸ τὰ βουνὰ κι οἱ λόφοι θὰ τρέμουν, οἱ ἄνθρωποι θὰ χαθοῦν, τὰ πουλιὰ θὰ φύγουν καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ γίνουν ἐρημιά.

Ὁ βασιλιάς Σεδεκίας κι οἱ ἄρχοντες πού ἄκουσαν αὐτά, δὲν μετανόησαν. Μόνον θύμωσαν πού προφήτεψε τὰ φοβερά αὐτὰ πράγματα. Γι αὐτὸ τὸν ἔδεσαν μὲ σκοινιά, τὸν ἔρριξαν μέσα στὶς λάσπες ἐνὸς λάγκου καὶ δὲν τοῦ ἔδιναν τροφή. Ἐπειτα τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακή. Μὰ κι ἐκεῖ ὁ Ἰερεμίας δὲν ἔπαψε νὰ διδάσκη.

Ὅ,τι προφήτεψε ὁ Ἰερεμίας, ἔγινε. Ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορας κατὰστρεψε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν Ναό. Ὁδήγησε τὸ βασιλιά Σεδεκία καὶ διαφόρους ἄλλους ἄρχοντες Ἰουδαίους δεμένους μὲ ἀλυσίδες στὴ Βαβυλώνα.

Ὁ Ἰερεμίας ἔκλαψε μὲ ποιήματα πόνου τὴν καταστροφή τῆς πατρίδας του. Τὰ μοιρολόγια του αὐτὰ λέγονται «Θρήνοι Ἰερεμίου».

Στὸ τέλος οἱ ἄσεβεις σκότωσαν τὸν προφήτη Ἰερεμία μὲ πέτρες, γιὰ τὸν τοῦς ἔλεγε νὰ μὴ λατρεύουν τὰ εἰδώλα.

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ, Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΙ Ο ΜΙΣΑΗΛ

1. Οἱ τρεῖς φίλοι στὸ φλογισμένο καμίνι.

Ὁ Ἀζαρίας, ὁ Ἀνανίας κι ὁ Μισαήλ, ἦσαν καλοὶ καὶ θεοφοβούμενοι νέοι ἀπὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες Ἰουδαίων. Τοῦς εἶχε πάρει στὸ παλάτι του ὁ Ναβουχοδονόσορας. Τοῦς μάθαινε πολλὰ γράμματα, γιὰ τὸ ἤθελε νὰ τοῦς κάνη μεγάλους ἄρχοντες τοῦ βασιλείου του.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ νέοι μία ἡμέρα ἄκουσαν τεράλῃδες καὶ τύμπανα νὰ χτυποῦν. Ὁ Ναβουχοδονόσορας καλοῦσε ὅλους τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς διαλεχτοὺς τοῦ βασιλείου του στὴ Βαβυλώνα.

“Όταν ἐπῆγαν, τοὺς μάζεψε γύρω ἀπὸ ἓνα ἄγαλμα δικό του. Ἦταν ψηλὸ 30 μέτρα καὶ φτιαγμένο ἀπὸ χρυσάφι.

“Όποιος δὲν θὰ τὸ προσκυνοῦσε, θὰ ριχνόταν νὰ κατῇ ζωντανὸς σ’ ἓνα φλογισμένο καμίνι. Ὅταν σήμανε ἡ σάλλιγγα, ὅλοι ἔπесαν στὰ γόνατα καὶ τὸ προσκύνησαν. Ὁ Ἀζαρίας, ὁ Ἀνανίας κι ὁ Μισαήλ ὁμως, ποὺ ἦσαν κι αὐτοὶ ἐκεῖ, ἔμειναν ὀρθιοί.

Οἱ εἰδωλολάτρες ποὺ τοὺς μισοῦσαν, τὸ εἶπαν ἀμέσως στὸ Ναβουχοδονόσορα. Αὐτὸς τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς φοβέρισε. Ἀλλὰ οἱ τρεῖς φίλοι ἀπάντησαν μὲ θάρρος:

—Βασιλιά, σὲ τιμοῦμε καὶ κάνομε ὅ,τι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι. Δὲν λατρεύομε ὁμως τὰ εἰδωλα, ἀλλὰ μόνον τὸν ἀληθινὸ Θεό!..

Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορας θύμωσε πολὺ. Πρόσταξε κι ἔρριξαν τοὺς τρεῖς εὐσεβεῖς νέους στὶς τρομερὲς φλόγες ἑνὸς καημένου ἑφτά φορὲς καμινιοῦ.

“Όταν ὁμως ἐπῆγε νὰ τοὺς ἰδῇ ἐκεῖ μέσα, δὲν πίστευε στὰ μάτια του καὶ στ’ αὐτιά του. Μέσα στὸ καμίνι ἦσαν ὄχι τρεῖς, ἀλλὰ τέσσεροι νέοι, ποὺ δοξολογοῦσαν μελωδικὰ τὸ Θεό. Τὶ εἶχε γίνει! Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελό του. Ἦταν ὁ τέταρτος νέος. Αὐτὸς προφύλαξε τοὺς τρεῖς φίλους ἀπὸ τὶς φοβερὲς φλόγες κι ἔκανε τὴν τρομερὴ ζέστη τοῦ καμινιοῦ δροσιά.

Ὁ βασιλιάς φοβήθηκε βλέποντας αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἔδωσε διαταγὴ κι ἔβγαλαν τοὺς τρεῖς νέους ἀπὸ τὸ καμίνι. Τοὺς ἐπῆρε πάλι στὸ παλάτι του καὶ τοὺς ἔκανε μεγάλους ἄρχοντες. Πρόσταξε ἀκόμη νὰ σέβωνται ὅλοι τὸ Θεὸ τῶν τριῶν εὐσεβῶν νέων.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

1. Ὁ Δανιήλ καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσορα.

Ὁ Δανιήλ ἦταν ἀπὸ σπουδαία οἰκογένεια Ἰουδαίων. Παιδὶ ἀκόμη βρέθηκε ὡς σκλάβος στὸ παλάτι τοῦ Ναβουχοδονόσορα. Ἐκεῖ σοφοὶ Βαβυλώνιοι τὸν ἔμαθαν πολλὰ γράμματα.

Κάποτε ὁ βασιλιάς εἶδε ἓνα ὄνειρο. Ἀλλὰ μόλις ξύπνησε τὴ νύχτα ἀπ' αὐτό, τὸ λησιμόνησε. Ἀπὸ περιέργεια κάλεσε ὅλους τοὺς μάγους τοῦ βασιλείου του. Ἦθελε νὰ τοῦ ποῦν καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὸ ὄνειρό του. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε. Τέλος κάλεσε καὶ τὸ Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ ἐπῆγε καὶ προσευχήθηκε πρῶτα στὸ Θεὸ μαζί μὲ τοὺς φίλους του Ἀζαρία, Ἀνανία καὶ Μισαήλ. Ἐπειτα παρουσιάστηκε στὸ Ναβουχοδονόσορα καὶ τοῦ εἶπε :

—Βασιλιά, εἶδες ἓνα θεόρατο λαμπρὸ ἄγαλμα. Ἡ χρυσή του κεφαλὴ εἶσαι σύ. Δὲν θὰ πάθης κανένα κακό. Τ' ἀσημένιο στῆθος του καὶ τ' ἀσημένια χέρια του εἶναι ἓνας ἄλλος βασιλιάς, πὺν θάρθη ἔπειτα ἀπὸ σένα. Ὅστερα ἀπ' αὐτὸν θάρθουν ἄλλοι τρεῖς βασιλιάδες.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ναβουχοδονόσορας, θαύμασε. Γι' αὐτὸ ἔκανε τὸ Δανιήλ τὸν μεγαλύτερο ἄρχοντα τοῦ βασιλείου του ἔπειτα ἀπ' αὐτόν.

2. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ναβουχοδονόσορα, ἐπῆρε τὴ Βαβυλώνα ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων Δαρεῖος. Ὁ Δαρεῖος ξετίμησε τὸν καλὸ καὶ σοφὸ Δανιήλ καὶ τὸν ἐπῆρε στὸ παλάτι του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δαρείου ζήλευαν τὸν Δανιὴλ. Βάλθηκαν γι αὐτὸ νὰ τὸν καταστρέψουν. Ἔπεισαν λοιπὸν τὸ βασιλεῖα κι ἔβγαλε μία διαταγή: «Τριάντα ἡμέρες νὰ μὴ ζητήσῃ κανεὶς τίποτε ἀπὸ Θεὸ κι ἀνθρώπους. Ὅ,τι θέλει καθέννας θὰ τὸ ζητήσῃ μόνον ἀπὸ τὸ βασιλεῖα Δαρεῖο».

Ὁ Δανιὴλ δὲν ἔπαψε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι εἶχε ἀνάγκη. Οἱ εἰδωλολάτρες ποὺ τὸν μισοῦσαν, ἐπῆγαν καὶ τὸν κατάγγειλαν στὸ Δαρεῖο. Ἔτσι ἔρριξαν τὸ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν πεινασμένων λιονταριῶν, γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Ὁ Θεὸς ὅμως ἔστειλε τὸν ἄγγελό του κι ἔκλεισε τὰ στόματα τῶν θηρίων καὶ δὲν πείραξαν τὸν προφήτη. Ἡμερωμένα κάθονταν κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Δανιὴλ, ποὺ ἔψαλλε δοξολογώντας τὸ Θεό.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ βασιλεὺς, φοβήθηκε. Πρόσταξε κι ἔβγαλαν τὸ Δανιὴλ ἀπὸ τὸ λάκκο. Ἐκεῖ ἔρριξαν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ προφήτη, ποὺ τοὺς κατασπάραξαν ἀμέσως τὰ λιοντάρια.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Νινευῆς (Ἀσσυρίας) ἦσαν πολὺ κακοὶ κι ἀσεβεῖς. Ὁ Θεὸς πρόσταξε τὸν Ἰσραηλίτη Ἰωνᾶ νὰ πάη νὰ τοὺς πῇ νὰ μετανοήσουν, γιατί σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τοὺς καταστρέψῃ. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως δὲν ἐπῆγε, γιατί ἦσαν εἰδωλολάτρες. Γι αὐτὸ ἐμπῆκε ἀπὸ τὴν Ἰόπη σ' ἓνα καράβι, ποὺ πῆγαινε στὴν Ἰσπανία.

Ταξίδευαν μὲ καλὸ καιρὸ καὶ πρῶμο ἄνεμο. Βρίσκονταν στὴν μέση τοῦ πελάγους, ὅταν ξέσπασε φοβερὴ

τρικυμία. Τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Ὅλοι ἀνησυχοῦσαν. Μόνον ὁ Ἰωνᾶς κοιμόταν ἀμέριμνος στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. Ἡ τρικυμία μεγάλωνε καὶ κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν ὅλοι τους. Ἐρριξαν λοιπὸν κλῆρο, γιὰ νὰ ἰδοῦν ποὺς ἔφταιγε γιὰ τὸ κακό. Ἔτσι συνήθιζαν τότε. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα.

Ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄφησε νὰ πνιγῇ. Πρόσταξε ἓνα μεγάλο ψάρι καὶ τὸν κατάνιε. Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες ἔμεινε στὴν κοιλία του. Ἐκεῖ μέσα προσευχόταν διαρκῶς στὸ Θεό, ζητώντας νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τέλος τὸ ψάρι αὐτὸ τὸν ξέρασε σὲ μία ἀμμουδιά.

Ὁ Ἰωνᾶς εὐχαρίστησε τὸ Θεό, πὺν τὸν ἔσωσε καὶ ἐπῆγε ἀμέσως στὴ Νινευή. Δίδαξε τοὺς κατοίκους καὶ μετανόησαν ὅλοι, ἀπὸ τὸ βασιλεῖα μέχρι τὸν πρὸ τελευταῖο δοῦλο. Ὁ Θεὸς τοὺς συγχώρεσε καὶ δὲν τοὺς κατέστρεψε, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ προφῆτης Ἰωνᾶς.

Η'. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

1. Ὁ Ἰώβ.

Πιὸ εὐσεβὴς ἄνθρωπος σὲ κεῖνα τὰ χρόνια ἀπὸ τὸν Ἰώβ δὲν ἦταν ἄλλος σὲ ὅλη τὴ γῇ. Εἶχε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιατί ἔκανε πάντα τὸ θέλημά του.

Ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀσσυρίας. Ἐκεῖ ἐξοῦσε μὲ τοὺς ἑφτά γιούς του, τὶς τρεῖς θυγατέρες του, τὴ γυναῖκα του, τ' ἀλογάριαστα κοπάδια του καὶ τ' ἀφθονα καλὰ κι ἀγαθὰ του.

Μία ἡμέρα ὁμως ληστὲς σκότωσαν τοὺς βοσκούς του καὶ ἄρπαξαν τὰ κοπάδια του. Μία ἄλλη μέρα σεισμός δυνατὸς γκρέμισε τὸ σπίτι τοῦ μεγαλυτέρου του γιοῦ. "Ὅλα τὰ παιδιὰ του ποὺ βρῖσκονταν ἐκεῖ, σκοτώθηκαν. Ὁ Ἰώβ μαθαίνοντας αὐτὲς τὶς συμφορὲς, ἔλεγε : « Δόξα νάχη ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἐπῆρε ! "Ἄς εἶναι τ' ὄνομά του εὐλογημένο ! »

Δὲν τὸν ἔφταναν τὸν Ἰώβ αὐτὰ ποὺ τὸν βρῆκαν, ἀλλὰ ἔχασε καὶ τὴν υἰεΐα του. Ἀρρώστησε ἀπὸ λέπρα. Γι' αὐτὸ ἐξοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη μόνος καὶ πολὺν δυστυχισμένος.

"Ὅλοι τὸν ἄφησαν. Κανεῖς δὲν τὸν κοιτοῦσε. Μόνον ἡ γυναῖκα του πῆγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε. Μία ἡμέρα μάλιστα τοῦ εἶπε :

« Τόσα πάθαμε καὶ ἀκόμη δοξάζεις τὸ Θεό ; »

Ὁ Ἰώβ τὴ μάλωσε γι' αὐτὰ τ' ἀνόητα λόγια της καὶ

τῆς εἶπε : « Μόνον τὰ καλὰ θὰ δεχώμεθα ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ὄχι τὰ κακά ; »

Κάποια μέρα ἐπῆγαν νὰ τὸν ἰδοῦν τρεῖς φίλοι του. Ἐφτά μέρες ἔμειναν κοντὰ του ἄφωνοι. Ἀπὸ τὴ λύπη τοὺς δὲν ἤξεραν τί νὰ τοῦ εἰποῦν γιὰ παρηγοριά. Αὐτὸ τάραξε πολὺ τὸν Ἰὼβ καὶ καταράστηκε τὴν ἡμέρα, ποὺ γεννήθηκε. Οἱ φίλοι τότε τοῦ εἶπαν ἄσχεφτα, πὼς κάτι κακὸ ἔχει κάνει καὶ τιμωρεῖται.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά τοὺς ὁ Θεὸς καὶ τοὺς εἶπε :

— Σεῖς σὰν ἄνθρωποι ποὺ εἰσθε, δὲν ξέρετε, γιὰτί σᾶς στέλνω τὶς εὐτυχίες καὶ τὶς δυστυχίες. Ὅ,τι σᾶς στέλνω, πρέπει νὰ τὸ δέχεσθε μὲ εὐχαρίστηση, γιὰτί ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω γιὰ τὸ καλὸ σας.

Ὁ Ἰὼβ μετάνιωσε ἀμέσως. Ὁ Θεὸς τὸν συγχώρεσε καὶ τὸν ἔκανε πάλι εὐτυχισμένο. Τοῦ ἔδωσε τὴν ὑγεία του, παιδιὰ (7 γιουὺς καὶ 3 θυγατέρες) καὶ περισσότερα ἀπὸ πρὶν κοπάδια. Πέθανε εὐχαριστημένος πολὺ γέρος μέσα στὰ καλὰ του καὶ στὰ ἀγαθὰ του.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Ἡ χώρα Παλαιστίνη βρίσκεται στὰ δυτικά μέρη τῆς Ἀσίας. Λεγόταν Χαναάν καὶ ὠνομάστηκε Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, Γῆ Ἑβραίων, Γῆ Ἰεχωβά (δηλαδὴ Θεοῦ), Γῆ Ἰσραήλ.

Στὴ χώρα αὐτὴ ἔγιναν ὅσα ἀναφέρονται στὶς ἑρὲς ἱστορίες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ Ἑλὼν καὶ ἡ Γαβαὼν εἶναι φαράγγια τῆς, ὁ Ἰορδάνης ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς, τὰ Σόδομα, τὰ Γόμορα, ἡ Ἰεριχὼ πόλεις τῆς. Ἡ Ἰόππη εἶναι λιμάνι τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Μοιρασμένη ἡ Παλαιστίνη στὶς 11 φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ, ἦταν χωρισμένη σὲ 11 περιφέρειες. Ἀργότερα χωρίστηκε στὸ Βασίλειο τοῦ Ἰούδα, μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ στὸ Βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, μὲ πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἢ Ἱεροσόλυμα εἶναι ἡ Ἀγία Πόλη τῶν Ἑβραίων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίδα
A'. ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ	» 3
Ο ΘΕΟΣ	» 3
1 'Ο Θεός δημιουργεί με τὸ λόγο του	» 3
2 'Ο Θεός πλάθει τὸν ἄνθρωπο	» 4
Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ	» 4
1 'Ο 'Αδάμ καὶ ἡ Εὐὰ στὸν Παράδεισο	» 4
2 'Ο 'Αδάμ καὶ ἡ Εὐὰ διώχονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο	» 5
Ο ΝΩΕ	» 7
1 'Ο Θεός σώζει τὸ Νῶε	» 7
2 Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε	» 8
 B'. ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ	 10
Ο ΑΒΡΑΑΜ	» 10
1 'Ο 'Αβραάμ φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του	» 10
2 'Ο 'Αβραάμ χωρίζεται ἀπὸ τὸ Λὼτ	» 10
3 'Ο 'Αβραάμ θυσιάζει τὸ γιό του 'Ισαάκ	» 11
4 'Ο 'Αβραάμ παντρεύει τὸν 'Ισαάκ	» 12
Ο ΙΣΑΑΚ	» 13
1 Οἱ δύο γιοὶ τοῦ 'Ισαάκ	» 13
2 'Ο 'Ισαάκ εὐλογεῖ τὸν 'Ιακώβ	» 14
Ο ΙΑΚΩΒ	» 15
1 Τὸ ὄνειρο τοῦ 'Ιακώβ	» 15
2 'Ο 'Ιακώβ στὴν Μεσοποταμία καὶ Χαναάν	» 17
Ο ΙΩΣΗΦ	» 17
1 'Ο 'Ιωσήφ καὶ τ' ἀδέρφια του	» 17
2 'Ο 'Ιωσήφ πουλιέται ἀπὸ τ' ἀδέρφια του	» 18
3 'Ο 'Ιωσήφ στὴν Αἴγυπτο	» 19
4 'Ο 'Ιωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ ζαχαρο- πλάστη καὶ τοῦ ἀρχικραστῆ	» 19

5	Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ	» 20
6	Ὁ Ἰωσήφ γίνεται ἄρχοντας τῶν Αἰγυπτίων	» 21
7	Ὁ Ἰωσήφ φυλακίζει τ' ἀδέρφια του	» 22
8	Ὁ Ἰωσήφ ἀφήνει τ' ἀδέρφια του νὰ γυρίσουν στὴ Χαναάν	» 22
9	Ὁ Ἰωσήφ δέχεται πάλι τ' ἀδέρφια του	» 23
10	Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στ' ἀδέρφια του	» 24
11	Ὁ Ἰωσήφ δέχεται τὸν πατέρα του	» 26

Γ'. ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ 28

Ο ΜΩΥΣΗΣ » 28

1	Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ	» 28
2	Ὁ Μωυσῆς μεγαλώνει σὰν βασιλόπουλο	» 29
3	Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸν Μωυσῆ	» 30
4	Ὁ Μωυσῆς παρουσιάζεται στὸ Φαραὼ	» 31
5	Ὁ Μωυσῆς μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες περνᾷ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα	» 32
6	Ὁ Μωυσῆς ὁδηγεῖ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν Ἔρημο	» 33
7	Ὁ Μωυσῆς φέρνει στοὺς Ἰσραηλίτες τὶς 10 ἐντολές	» 34
8	Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ	» 36

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ » 37

1	Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κυριεύει τὴ Χαναάν	» 37
---	--------------------------------------	------

Δ'. ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ » 39

1.	Ο ΚΡΙΤΗΣ ΣΑΜΨΩΝ	» 39
2.	Ο ΣΑΜΨΩΝ ΚΑΙ Η ΔΑΛΙΔΑ	» 40
3.	Ο ΚΡΙΤΗΣ ΓΕΛΕΩΝ	» 40
4.	Ο ΚΡΙΤΗΣ ΗΛΙ	» 42
5.	Ο ΚΡΙΤΗΣ ΣΑΜΟΥΗΛ	» 42

Ε'. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΘ » 44

ΣΤ'. ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙ- ΤΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ	» 46
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΑΟΥΑ	» 46
1 'Ο Σαούλ καλεῖ τὸ Δαβίδ	» 46
2 'Ο Σαούλ ἐπιτρέπει στὸ Δαβίδ νὰ χτυ- πηθῇ μὲ τὸ Γολιάθ	» 47
3 'Ο Σαούλ μισεῖ τὸ Δαβίδ	» 48
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΔΑΒΙΔ	» 49
1 'Ο Δαβίδ γίνεται βασιλιάς	» 49
2 'Ο Δαβίδ ἀμαρτάνει	» 50
3 'Ο Δαβίδ θρηνεῖ τὰ παιδιά του	» 51
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ	» 51
1 'Ο Σολομώντας ζητεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ σοφία	» 51
2 'Ο Θεὸς δίνει στὸ Σολομώντα σοφία, δόξα καὶ πλούτη	» 52
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΡΟΒΟΑΜ	» 53
1 'Ο Ροβοὰμ δὲν ἀκολουθεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ	» 53
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΙΕΡΟΒΟΑΜ	» 54
1 'Ο 'Ιεροβοὰμ ξεχνᾷ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ	» 54
Ζ'. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ	» 56
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ	» 56
1 Δύο θαύματα τοῦ προφήτη 'Ηλία	» 56
2 Ἄλλα θαύματα τοῦ προφήτη 'Ηλία	» 56
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ	» 58
1 'Ο 'Ησαΐας διδάσκεται καὶ προφητεύει	» 58
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ	» 59
1 'Ο 'Ιερεμίας προφητεύει διδάσκει καὶ θρηνεῖ	» 59
Ο ΑΖΑΡΙΑΣ, Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΙ Ο ΜΙΣΑΗΛ	» 60
1 Οἱ τρεῖς φίλοι στὸ πλογιζόμενο καμίνι	» 60
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ	» 62
1 'Ο Δανιὴλ καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ναβουχο- δονόσορα	» 62

	Σελίδα
2 Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	» 62
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ	» 63
Η'. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ	» 65
1. Ο ΙΩΒ	» 65
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΑΛΑΙ- ΣΤΙΝΗΣ	» 67
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	» 69

0020560986

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ & ΣΙΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ) 47. ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ· 27097

1)	Παλαιά Διαθήκη	Ίωαν. Χριστοδουλοπούλου	Δραχ. 5.000
2)	Καινή Διαθήκη	»	» 5.000
3)	Καινή Διαθήκη	Δ. Εύσταθοπούλου	» 5.000
4)	Ἐκκλησιαστική	Παναγοπούλου—Μάνιου	» 4.000
5)	Λειτουργική	Παναγοπούλου—Μάνιου—Παπαευγενίου	» 4.000
6)	Εὐαγγέλιον	Μεσολωρά—Παπανικολάου	» 8.000
7)	Ἱστορία Γ.	Καφειτζή—Λυμπέρη	» 5.500
8)	Ἱστορία Ἀρχ. Ἑλλάδος Δ.	Γεωργίου—Γοργολίτσα	» 5.000
9)	Βυζαντινὴ Ἱστορία Ε.	Γεωργίου—Γοργολίτσα	» 4.000
10)	Ἱστορία Νεωτ. Ἑλλάδος	Γεωργίου—Γοργολίτσα	» 10.000
11)	Γεωγραφία Δ.	Ι. Χριστοδουλοπούλου	» 5.500
12)	» Ε.	»	» 10.000
13)	» ΣΤ.	»	» 10.000
14)	Ζωολογία Γ. καὶ Δ.	Γοντζέ	» 6.000
15)	» Ε. καὶ ΣΤ.	»	» 5.000
16)	Φυτολογία Γ. καὶ Δ.	»	» 5.500
17)	» Ε. καὶ ΣΤ.	»	» 5.000
18)	Μεθοδικὴ Ἀριθμητικὴ Γ.	Δ. Κωνσταντινοπούλου	» 4.000
19)	Ἀριθμητικὴ Δ.	Ι. Φωτίου	» 5.000
20)	Γραμματικὴ Δηρωτικῆς Γλώσσης Γ. Δ.	Ι. Σταυρακάκη—Π. Βαβουλέ	» 5.000
21)	Γραμματικὴ Καθαρευούσης Γ.	Γεωργίου—Γρ. Γοργολίτσα	» 10.000
22)	Οἱ Ἐκθέσεις καὶ τὰ Παιδιά Ε.	ΣΤ. Θ. Δέρβου	» 10.000
23)	Ἡ Ὀλικὴ Μέθοδος τῆς πρώτης ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς στὰ σχολεῖα μας	Α. Σολωμοῦ	» 15.000
24)	Δάφνες στὴν Πίνδο	Ἐθνικὸ Δρῆμα σὲ 3 πράξεις. (Τὸ ἔπος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940). Σ. Ρωμέση	» 7.500